

Rhodanův přítel Atlan, rodem Arkonidan, vybavený přístrojem, který mu umožňoval nesmrtelnost, žil přes deset tisíc let na Zemi a sledoval její dějiny.

To podle něj se bájný kontinent mezi Evropou a Amerikou jmenoval Atlantida. Atlan jej znal a když se s Rhodanem a jeho druhy dostal na planetu Poutník, stalo se něco, co způsobilo, že se myšob Gucky začal trást obavami o život Reginalda Bulla, a co Atlana prakticky donutilo, aby vyprávěl o posledních dnech Atlantidy...

Byl to svět bez obzoru, nebeské těleso, vybudované pomocí nepředstavitelných technických prostředků. Vysoce inteligentní bytosti tam zkonstruovaly a smontovaly něco, co ve mně hned napoprvé vyvolalo značný úžas.

Vysoko nade mnou, v blízkosti téměř nepostřehnutelného energetického ochranného štítu, klouzala zářivá žhavá koule uměle vytvořeného atomového slunce. Na „Poutníku“, jak Rhodan tuto umělou planetu nazval, vládla technická dokonalost. Porozhlédl jsem se v nejrůznějších velínech a centrálách. Hned na první pohled mi vědomosti a umění mého váženého lidu připadaly jako naprosto méněcenné a dávno překonané.

V tomto umělém světě se očividně zvětčilo všechno to, co jsme my, Arkonidané, ještě zdaleka ani neobjevili.

Při vzpomínce na můj daleký mateřský Arkon mne opět přemohl stesk, ale už to nebylo tak hrozné. Už jsem si zvykl...

Necelý kilometr od mého stanoviště se zvedal ocelový trup gigantické kosmické lodi. Byl to DRUSUS, superobří kosmická loď, postavená podle konstrukčních plánů mé civilizace, ovšem v docích na Zemi.

Nic nedokázalo jasněji a srozumitelněji promluvit o vzestupu kdysi tak barbarské lidské civilizace jako tahle poslední novinka flotily pozemšťanů. Kulovitá loď měla v průměru patnáct set metrů. Možná že to byl právě DRUSUS a jeho stavitelé, co mi bránilo v rychlejším návratu na Arkon. Můj dlouhý pobyt na planetě Zemi zamlžil vzpomínky na domov.

Zamžoural jsem směrem k umělému centrálnímu souhvězdí a přemýšlel jsem; jakými technickými prostředky mohlo být umělé atomové slunce udržováno na oběžné dráze. Přirozeně že plulo uvnitř ochranného energetického zvonu, který Poutníka chránil před prázdnotou vesmíru.

Vzpomněl jsem si na uplynulé dny a zamrazilo mě z toho. Poutník byl zachycen útočnou frontou z jiného časoprostoru. Vládcí cizího prostoru nehodlali umělý svět propustit dobrovolně a tak se stalo, že podivná kolektivní bytost z Poutníka aktivovala všechny své síly, aby pomocí skoku podobného transici opustila časoprostor zákeřných Druufů.

Perry Rhodan a já jsme pak stáli před problémem, jak objevit ztracenou planetu Poutník. Museli jsme přitom brát v potaz fyzikální hypotézy, při jejichž pojmenování mi vstávaly vlasy hrůzou na hlavě.

Cítil jsem se vnitřně vyčerpán a vyhaslý. Bylo toho příliš mnoho, co jsme prožili v poloprostoru mezi naším prostorem a časoprostorem Druufů. Točila se mi hlava při vzpomínce na výpočty, které jsme museli provádět a kalkulovali... Když jsem se pak probudil z hlubokého spánku, plukovník Sikermann už s křížníkem DRUSUS přistál.

Ještě jednou jsem se podíval na horu z arkonidské oceli a pancéřového plastiku. Superobří křížník nebylo možné přehlédnout. Připadal jsem si jako na úpatí hory, jejíž vrchol je pro mě nedostupný.

Tiché bušení na hrudi mi připomenulo aktivátor buněk, přístroj velikosti vajíčka, který zamezil stárnutí mého těla na tisíce let. Když jsem se dozvěděl, že i Perry Rhodan a někteří jeho přátelé byli obdařeni biochemickým prodloužením života, rázem to ve mně probudilo velkou zvědavost. Přesně jsem si vzpomínal na den, kdy Neznámý obdaroval podobným darem i mě.

Bylo to už hodně dávno - téměř deset tisíc let podle pozemského měření času. Za tak dlouhý čas jsem si na buněčný aktivátor zvykl natolik, že už jsem o něm příliš neuvažoval. Ale jakmile jsem narazil na Rhodana, povědomí se mi vrátilo, protože jsme podle všeho já i Rhodan dostali dar nesmrtelnosti od stejné bytosti.

Jako všechno je však i nesmrtelnost relativní, což jsme museli zjistit, když se nám ztratila planeta Poutník. Jenom tam totiž existovala buněčná sprcha - takzvaný Fyziotron -, která prodlužovala život o šedesát dva let. Poté kdy tato doba uplynula, musel i Rhodan a jeho přátelé podstoupit další kúru. Kdyby to neudělali, během několika dní by zestárli o zmíněných šedesát dva let a brzy by zemřeli.

Rhodan to na poslední chvíli dokázal. On i Reginald Bull vstoupili do Fyziotronu včas a proces stárnutí se u nich na dalších šedesát dva let zastavil.

Zvláštní přitom bylo, že já sám jsem nikdy nebyl nucen periodicky vyhledávat planetu Poutník, abych dostal buňkovou sprchu. Dostal jsem ten malý přístroj, který mi zaručoval neustálé udržování a obnovu buněk, takže jsem už déle než deset tisíc let nestárl.

Zajímalo mě, proč tomu tak je, a doufal jsem, že mi tajuplný vládce Poutníka vysvětlí příčiny. Technické záležitosti mě, tolik nezajímaly, jako spíš otázka: Proč?

Proč mi ta neviditelná duchovní bytost dala něco, co mi umožnilo zůstat navždycky mladým? Když jsem se jí na to chtěl zeptat, nedostalo se mi odpovědi. Bytost byla příliš zaměstnaná. Musela vymanit svou planetu z poloprostoru, ve kterém nešťastně uvízla.

Když se tak stalo, už o sobě nedala vědět... Mlčela, jako by ji nikdy lidé ani Arkonidané nezajímali.

Bušení na hrudi slilo. Můj aktivátor pracoval naplno. Podíval jsem se na hodinky. Stálo na nich: Made in Terra. *Made in Terra...* Jak to znělo! Všechno, co jsem měl na sobě, bylo vyrobeno na Zemi...

Mé předlouhé putování ranými dějinami lidstva tím skončilo. Z Rhodana, kterého jsem ještě před dvěma lety považoval za svého nepřítele, se stal můj velice blízký přítel. Teď už záleželo jen na mně, abych mu dokázal, že nepomýšlím na útek na Arkon. Nyní jsem věděl, že mou mateřskou říši ovládá centrální počítač, takzvaný Regent, který převzal vládu poté, kdy Arkonidé zdegenerovali ve své aroganci a sebeuspokojení...

Sám jsem žil deset tisíc let na Zemi. Pochopitelně že jsem toužil po návratu domů na Arkon. Rhodan slíbil, že mi v tom pomůže...

Opřel jsem se zády a zadíval se na DRUSUS.

Tihle malí barbaři ze třetí planety sluneční soustavy se stali mocnými a velkými. A já jsem spoluprožíval jejich vývoj, jejich strachy a radosti, mýlky i jejich tiché hrdinství.

Ze vzpomínek mě probudilo typické zadunění jedné ze zbraňových věží, která se vysunula z korpusu lodi. Pak z ní vyšlehl energetický paprsek a zasáhl ochranný štít nad umělou planetou. Než ke mně dorazila tlaková vlna, už jsem ležel na břiše a vytahoval přenosný videofon:

Zmáčkl jsem tlačítko a pak jsem křikl: „Hej, co se to děje, barbare?“

Na obrazovce jsem měl Perryho Rhodana.

„Vůbec nic, Arkonidane! Tohle byla jediná možnost, jak tě upozornit, že tu kromě tebe žije ještě někdo další.“

„Poměrně hrubá metoda, jak telefonovat svým přátelům,“ zabručel jsem.

Rhodan se zasmál.

„Věc názoru,“ odpověděl. „Smím se zeptat, kde momentálně trčíš? Už ti volám dobře čtvrt hodiny!“

„V blízkosti DRUSUSU. Za hlavní strojovnou energetické věže... Tahle planeta je světem superlativů. Trochu jsem o tom přemýšlel.“

„Oukej, pošlu pro tebe kluzák, admirále. Kdyby ses pak mohl, prosím, obtěžovat k hale Íyziotronu, byl bych Vaší Vznešenosti velice zavázán.“

„Ke sprše? Proč?“

„Pošlu ti ten kluzák,“ odpověděl Rhodan bez vysvětlení. „Brzy se uvidíme. Ahoj.“

Obrazovka potemněla. Rhodan zmizel.

Chvilí jsem ještě zůstal ležet na břiše a mlčky jsem zíral k DRUSUSU. Perry se choval velmi podivně. Asi se něco stalo, to jsem jasně vytušil!

Trochu mě to znervóznilo. Musel jsem myslet na poloprostor a na jeho prapodivné efekty. Napjatě jsem čekal na kluzák. Možná že mi pilot objasní, co se děje, doufal jsem. Vstal jsem a začal si oprašovat uniformu. Pak jsem si ale uvědomil, že na Poutníku žádný prach neexistuje. Vládcé umělé planety si s tak drobným problémem vždycky snadno poradil...

Netrpělivě jsem čekal na přilet kluzáku, když se přede mnou zatřpytil a zamihotal vzduch a pak se přímo u mých nohou zjevilo malé stvoření - Rhodanův přítel Gucky. Nazvali ho „myšob“, protože byl asi metr vysoký a podobal se kříženci myši s bobrem. Byl to mimozemšťan, obdařený schopností telekineze, telepatie a hlavně teleportace, kterou mi právě názorně předvedl. Dovedl tedy -pomocí síly vůle přenášet nejen předměty a myšlenky, nýbrž i sám sebe.

„Helou, náfuco,“ pozdravil jsem ho. „Ty jsi ten Rhodanův kluzák?“

Myšob pobaveně zapištěl a podával mi packu. „Jo, přesně tak. Dej mi ruku, špióne!“

„Co se děje?“ zeptal jsem se. „Zdáš se mi nějak divný. Odkdy žertuješ tak skromně? Většinou se nespokojíš s pouhým špiónem...?“

Gucky mě popadl za ruku.

„Víš, jak funguje buňková sprcha? Myslím tím - dokázal bys propočítat její účinky a celej stroj přestavět?“

Guckyho hlas zněl pisklavěji než jindy. Mluvil rychle a překotně. Jeho slova zněla překvapivě vážně. Tlak malých pacek se stupňoval. Myšob byl velmi rozrušen.

„Technická koncepce je poměrně jasná,“ odpověděl jsem opatrně. „To ovšem zdaleka neznamená, že jsem pochopil průběh biochemických reakcí...“

„Drž se mě, teleportujeme,“ přerušil mě Gucky. „Musíš do haly s buňkovou sprchou. Jéje..., sotva se soustředím... Jde to špatně.“ Všiml jsem si, že se musí mimořádně snažit. Ještě jednou jsem se ho zeptal na důvod jeho neklidu.

„Bully, je to Bully!“ opáčil myšob rozechvěle. „Byl ve sprše, když došlo k posunu fází. Něco se s ním stalo. Ne, nemysli na to tak intenzivně. Vyzařuješ rušivý impulsy. Rušíš mě...“

Překonal jsem vnitřní nervozitu a zablokoval mozek. O pár vteřin později jsem pocítil krátký, bolestivý tah v zátylku. Gucky se mnou skočil, jak prostým slovem nazýval teleportaci.

Když jsem se znovu zhmotnil, poznával jsem obrysy sloupů Fyziotronu. Stál tam Rhodan. Okamžitě ke mně vykročil. Zastavil se těsně u mě.

„Jak dobře umíš počítat, admirále?“ zeptal se. „Já jsem se svým uměním v koncích.“ Pak ustoupil, aby mi uvolnil pohled k buňkovým sprchám.

Těsně před barevně označeným prstencem bezpečnostní zóny stál mladičkový zrzavý důstojník. Měl hladké tváře bez vrásek. Musel jsem se pořádně podívat, abych se ujistil, že je to opravdu Reginald Bull.

Sevfelo mi to hrdlo. Potácivě jsem vykročil k nebezpečné zóně. Zrzavý muž s modrýma očima se nehýbal.

Pátral jsem po hlubokých vráskách na čele, které se staly Bullovým firemním označením, ale nic jsem nenašel. Riskl jsem ještě jeden krok a pak jsem se zastavil. Tohle že byl Rhodanův zástupce Reginald Bull?

„Reginalde, jste to opravdu vy?“ musel jsem se zeptat.

„Jasně,“ zabručel mladíček. „Přesně takhle blbě jsem vypadal v polovině šedesátých let minulého století, když jsem se u jistého generála Poundera hlásil na Vesmírnou akademii.“

Trochu mě to vyděsilo, ale vtom se ohlásil můj speciální šestý smysl a hlásil: „Pozor, porucha u druhé sprchy. Regenerace. Zpětný vývoj. On mládne!“

Jistěže! Zalpal jsem po dechu. Můj úsměv musel působit poněkud bezradně. Bully, jak ho všichni nazývali, na to nijak nereagoval. Tušil jsem, že se v duchu loučí se životem.

Pozorně jsem se rozhlížel. Pokud to nezarazíme, za několik hodin by se z Bullyho mohlo stát žvatlající miminko. Přestože situace vypadala hodně tragicky, tahle představa mě rozveselila.

Podíval jsem se na doktora Skoldsona: „Vás žádné řešení nenapadá, pane?“

„Žádné! Já vůbec nechápu, co se v tom přístroji děje! Je pro mě nepředstavitelné, že mění dospělého muže v mladíka. To je proti všem zákonům přírody!“

„Jako všechno na téhle umělé planetě,“ hlesl tiše Bull. „Oukej, ukončeme to. Já se z vlivu týdne zatracený sprchy prostě nemůžu dostat. Ale než aby se ze mě stal kojenec, to mě radši zabijte.“

Díval se střídavě na jednoho po druhém, jako by nás vyzýval, abychom střídali. Nakonec spočinul pohledem na štíhlé postavě v koutě sálu. Byl to zdejší informační robot. Nazvali jsme ho ‚homunkulus‘. Jeho umělá tvář se usmívala. Byl to člověku podobný výtvar, ale uvnitř jenom a jenom stroj a počítač. Rhodan ho přivolal k sobě.

„Zdá se mi, že si tvůj pán najednou neví rady? Kde je Tajemný?“

„Od chvíle, kdy jsme unikli z poloprostoru, o sobě nedal vědět, pane. Jsem zneklidněn.“

To tedy byla rána! Neznámý vládce Poutníka nakonec zmizel! Bytost, jejíž hlas nám občas zněl telepatickou cestou v hlavách, bytost, kterou jsme sice nikdy nespatriřili, ale o které jsme věděli, že představuje kolektivní vědomí sloučených duší mnoha milionů bytostí, jež se záměrně vzdaly své smrtelné tělesné schránky, tahle vševědoucí bytost se nehlásila?

Perry Rhodan se na mě podíval. Zdálo se, že mi přenechává veškerou iniciativu. Když jsem však mlčel, konečně namítl: „Homunkulus navrhoval, abychom celý experiment zopakovali. Poutník se několik týdnů pohyboval ve vedlejším časoprostoru Druufů. Při násilném úniku přistál v poloprostoru, což je nestabilní dimenze. Kdybychom teď vědomě pronikli zpět k Druufům a pokusili se o naprosto stejný únik, jaký už Poutník udělal, pak bychom vlastně měli přistát zase v poloprostoru. Tam by Bully případně mohl vstoupit do buňkové sprchy ještě jednou.“ Rhodan se u toho usmíval, z čehož jsem vyčetl, že podobné akci nedává velkou naději na úspěch.

„Nemožné,“ odmítl jsem ostře. „Jak bys chtěl obrovitou hmotnost celé planety pronést čočkovým polem?“

„Zdejší agregáty by určitě dokázaly vyprodukovat dostatek potřebné energie.“ Mávl jsem rukou. Nemělo význam na toto téma debatovat.

„Než to dokážete, budu vyřízenej,“ namítl Bull. „Atlane, neměl byste lepší nápad?“

„Co takhle vstoupit do konvertoru a zastavit celý proces?“ navrhoval Sikermann. Zavrtěl jsem hlavou. Ne, tohle nebyla podstata problému. Podstatou problému byl fakt, že jsme nevěděli, jak Fyziotron funguje.

„Máš před sebou jistý výsledek něčeho,“ konstatoval Rhodan.

„Co můžeme teď udělat?“ Cítil jsem se vyčerpaně. Čistě matematické problémy jsou pro arkonidský mozek velmi namáhavé. Zjišťoval jsem, že začínám špatně vidět.

„Jsi ještě unavený,“ řekl tiše Rhodan, když se na mě zadíval. „Ale přesto - dokázal by ses ještě jednou soustředit? Mám o té věci určitou představu. Počkejme, co z toho vyleze. Přemýšlej a pak své domněnky porovnáme. Možná že budou identické.“ Usmál jsem se na něj. Přitom jsem se sám sebe ptal, proč jsem tohoto muže vůbec kdy považoval za svého nepřítele. Na Hellgate jsem ho málem zabil. Lidé kolem Rhodana mi přitom stále víc a víc připomínali staré Arkonidany, kteří před mnoha tisíci lety pod mým velením žili a trpěli ve sluneční soustavě.

Byli to vynikající muži a skvělí přátelé, stejně milí a skvělí jako tihle Pozemšťané. Například Reginal Bull - jak dokonale se v téhle těžké chvíli uměl ovládat! Nezadržitelně mládl a ztělesňoval tak paradox odvěkého snu všech obyvatel Galaxie.

Zadíval jsem se na poměrně maličký Fyziotron. Měl podobu sloupu, ukončeného silnou základnou. O kus dál jsem rozpoznával několik vysoce výkonných agregátů, jaké jsme znali i na Arkonu. Energetické zásobování buněčné sprchy probíhalo bezdrátově.

„Umíš řádně ovládat Fyziotron?“ zeptal jsem se Homunkula. Přikývl. Pak začal vysvětlovat technické parametry přístroje. Byly poměrně snadno pochopitelné, dokud nenarazil na přístroje, umístěné v podstavci. Živý, organismus se skládá z atomů a z těch zase molekuly. Princip Fyziotronu spočíval v jistém katalyzačním oběhu, pomocí něhož se shluky atomů na dvaasedesát let stabilizovaly.

Bylo tedy principiálně jasné, co se s tím strojem dělo! Snaha o zachování buněk začínala už u atomů!

Když Homunkulus posléze zodpověděl mé otázky, přece jen jsem měl o něco jasněji. Podíval jsem se na hodinky a přistoupil k Bullymu.

„Bully, zatím jsem měl jenom určitý odvážný nápad. Musíme buňkovou sprchu včetně agregátů vytrhnout ze země. Uděláme to pomocí antigravových paprsků, ale musíme přitom dát pozor, abychom nic nepoškodili. Pak sprchu

zabudujeme na nějakou desku a proneseme ji čočkovým polem do nestabilního prostoru. Takhle to zní jednoduše, ale budu na to potřebovat palubní počítač DRUSUSU a přesto to bude trvat čtyři pět dní. Souhlasíte?“

Bull se ani nehnul, když se zeptal: „Kde vezmete energii v prostoru Druufů?“

Ale to už se ozval i Rhodan. Můj plán se mu zamlouval: „Přeneseme tam agregáty na další antigravové desce. Homunkule, mohl bys nějaký obstarat?“

Robot zareagoval okamžitě: „Za dvanáct hodin a čtrnáct minut budete mít k dispozici kompritorum.“

„K čertu, co je to kompritorum?“ divil se Sikermann.

Robot se usmál. Jinou mimiku zřejmě neměl naprogramovanou. „Je to speciální konvertor k účelům předozovávání prohnutého a uzavřeného vnějšího čočkového pole, pomocí něhož jsou reflektovány čtyřdimenzionální vlivy.“

Takže jsem zase nic nechápal! Technika na Poutníku musela být na mnohem vyšší úrovni, než jsem vůbec čekal!

„Během pěti dnů bychom to měli dokázat,“ řekl Rhodan po chvíli. „Majore Forstere, vy se postarejte o zesílení antigravových desek. Sikermanne, vy máte na starosti propočet síly tažného paprsku sacích projektorů. Homunkulus vám řekne, jak ty přístroje nejlépe zvednout ze základů. Atlane, podíváme se na detaily. Tak do toho!“

Perry Rhodan se obrátil k palubní desce. Pro něj už to všechno byla vyřízená věc.

„A co já?“ ozval se Bull.

Šéf Sluneční říše se zastavil. Přitom se k nám obrátil zády. „Už jsem mluvil s doktorem Skoldsonem. Do doby, než budeme připraveni, zůstaneš na lékařském oddělení. Biochemický spánek sníží průběh tvých tělesných funkcí o osmdesát procent. Možná že na to ten tvůj omlazovací proces zareaguje. Skoldson se o tebe postará. Tak nač ještě čekáme?“

Fyzikální zákonitosti vesmíru Druufů nám nyní byly mnohem bližší než dřív. Ještě před několika měsíci stál Rhodan na planetě, kde chyběl veškerý organický život, a byl z toho zcela bezradný. Teď už jsme však věděli, že průnik do vedlejšího časoprostoru; který čas od času pronikl k nám a zbavil některou z planet života, je pouze otázkou dostatku energie. Šlo o paralelní prostor, ve kterém vládl jiný čas než u nás.

Během poslední expedice jsme tam objevili bytosti, kterým jsme dali jméno Druufové, ale ve skutečnosti jsme nevěděli, že to jsou jen poddaní skutečných Druufů, se kterými jsme se ještě nesetkali. Schovávali se před námi.

Byl jsem přesvědčen, že události před deseti tisíci lety velmi úzce souvisely s tím, co se dělo nyní. Rozdílné vlastní časy obou časoprostorů to připouštěly.

Velká antigravová plošina, naložená takzvaným kompritorumem, mezitím zmizela za světelným prstencem, vyvolaným aktivací čočkového pole. Využili jsme k tomu energii, která by postačila pro zásobování celé Země po dobu deseti let. Kdo prošel tímto světelným prstencem, ocitl se ve vedlejším časoprostoru... Ve vesmíru Druufů.

Stál jsem u zábradlí naší největší dopravní plošiny. Měla v průměru čtyřicet metrů. Teď to vypadalo, jako by si na ní hrály děti obrů. Všude postávaly a ležely stroje, vytržené ze svých původních pevně zabudovaných stanovišť.

Bylo dost velkým problémem přetíženou plošinu stabilizovat. Hmoty zůstávala hmotou, přestože byla díky zapnutému antigravu beztížná. Uprostřed jsme umístili Fyziotron. Těsně vedle něj stály vysoce výkonné reaktory. Buňková sprcha vypadala, jako by v její blízkosti vybuchla bomba... Zdálo se, že vstoupit do ní by vyžadovalo spoustu odvahy. Když jsem se podíval na Bulla, myslel zrovna asi na totéž, protože jen bezmocně pokrčil rameny.

Rhodan aktivoval stabilizátory plošiny. Napjatě jsem čekal, zda se přetížená plošina nerozlomí, ale nestalo se nic. Chvilí jsme se na ni společně dívali a pak Rhodan poznamenal: „I přes hluboký biospánek Bully nadále mládne. Ne tak rychle jako předtím, nicméně mládne. Je na čase! Co myslíš ty, Atlane? Vydrží ta hromada šrotu?“ ukázal na plošinu.

Pokrčil jsem rameny. Kdo měl tohle vědět? Stejně nemělo význam nic namítat, protože tihle malí barbaři byli tak divocí, že by je beztak nikdo nezastavil. Pořád si museli dokazovat své kvality.

Necítil jsem se dvakrát dobře a Crest také ne. To, co se dalo odečíst z našich tváří, nebylo v obličejích pozemšťanů vůbec patrné. Ti prostě měli mladší nervovou soustavu.

Naslouchal jsem šumu vibračních pohonů plošiny. Všecko, co se nacházelo na plošině, se ocitlo ve stavu beztíže. Nicméně agregáty antigravu pracovaly na plný výkon.

Podle mě trvalo celou věčnost, než jsme docílili směřné rychlosti 40 kilometrů za hodinu. Stále silnější odpor vzduchu nám bránil v jejím zvýšení.

Pomalu jsme se plazili k zářivému světelnému prstenci. Ještě než jsme k němu dorazili, pozorně jsem se rozhlédl. Mutanti speciální jednotky tu byli téměř všichni. Gucky se už nacházel společně s Homunkulem u Druufů. Robot Homunkulus měl na mysli hlavně zmizení svého pána. Pospíchal, protože se patrně domníval, že by ho tam mohl objevit.

Deset metrů od prstence nám Rhodan vydal rozkaz nasadit si helmy skafandrů. Dalo se čekat, že třeba vplujeme do vesmíru, kde nebyl vzduch, anebo někam, kde vládla jedovatá atmosféra.

Přechod proběhl zcela tiše. Přední část plošiny vplula do vedlejšího časoprostoru.

Když jsem se k prstenci blížil i já, bezděčně jsem se chytil rukojeti svého paprskometu. A udělal to i Rhodan, jak jsem si všiml! Průchod proběhl bezbolestně. Měl jsem mžítky před očima, ale ty rychle ustoupily. Byla to ta nejpodivnější transice, jakou jsem kdy prodělal.

Před námi se rozprostíral neznámý svět. Jako by nás nějaká cizí mocnost odložila na pustinu. Byla to chlórová planeta, její jedovaté plyny bouřily a napadaly naši plošinu. Spojení ve vysílačkách se rázem zhoršilo. Už jsme prostě nebyli „doma“.

Plošina se povážlivě naklonila. Asi třicet metrů před námi se objevil kluzák, ve kterém nás předešli Homunk, Gucky a dalších pár našich.

Když jsem pohlédl na své ruce, zdálo se mi, že jsou napuchlé a že změnily barvu. Malé slunce této planety bylo zelené, vinou absorpčních efektů zdeformované a svítilo jen slabě.

„Nádhra! To jsou úplný lázně!“ slyšel jsem někoho ve vysílačce. Byl to Reginald Bull. Na rozkročených nohou zápasil o stabilitu.

Kdosi vykřikl. S takovými turbulencemi nikdo nepočítal.

Probojoval jsem se k šéfinženýrovi lodi. Gunter Forster se ze všech sil snažil zvýšit výkon agregátů.

Sledoval jsem jeho hrůzou rozšířené oči za širokým pancéřovým sklem kosmické přílby. Sáhl jsem na axiální turbíny. Forster se neodvažoval použít existující vzduch jako podpůrné médium. Pravděpodobně bral v úvahu jedovaté účinky chlórových plynů a musel také myslet na zpáteční let.

Mně to však bylo v tu chvíli docela jedno a vmžiku zavily sací turbíny. Než mohl Forster něco říct, z přídavných trysek vibračních agregátů vyrazily expandující složky chlórových plynů.

Několik mužů se intuitivně přikrčilo, ale antigravová plošina se přece jen stabilizovala.

Rhodan na mě zamával. Vinou okolního hluku nebylo v helmové vysílačce jeho slova slyšet. Zelené peklo zazívalo a otevřelo se jako propast.

Trvalo to jen několik vteřin a letěli jsme přímo nad Homunkulovou plošinou. Ta už mezitím přistála.

Rhodan se rozhodl pro razantní řešení. Náhle se navracející gravitace mě porazila na kolena. Sněhl se se vznášedlem tak prudce, že už jsem se v duchu viděl roztržštěný dole na cizí planetě mezi bůhvíjakými bestii. Teprve těsně nad povrchem přibrzdl pád plošiny, naše přistání však bylo jiné než vzorové. Zaslechl jsem nepříjemné praskavé zvuky třísťícího se materiálu. Stabilní hydraulické přístávací nohy se polámaly jako zápalky.

Sotva jsme přistáli, pohonné agregáty utichly. Slyšel jsem už jenom vytí větru. Naše neforemné vozidlo přistálo sice nakřivo, ale náklad byl pro takový případ dostatečně zabezpečen.

„Je mi líto, ale museli jsme nutně dosednout v blízkosti Homunkula,“ slabě oznamoval Rhodanův hlas ve sluchátkách. „Byl někdo zraněn?“

Ano, jeden z mužů posádky měl patrně zlomenou nohu. Ležel vedle mě a tvář měl staženou křečí. Ovšem právě on odpověděl jako první: „Tady seržant Tomenski, pane. Všechno je oukej, nikdo ani škrábnutý!“

Udělal na mě spiklenecké gesto. Musel jsem se usmát a pak jsem mu pomohl najít pohodlnější polohu. V duchu jsem pocítil onu známou náklonnost - sympatie nejen k němu, ale k celému lidstvu. Tihle malí barbaři byli svým způsobem báječní!

Jediná bytost, která navzdory chlórové atmosféře nevězela v tlakovém skafandru, byl robot Homunkulus. Mezi námi všemi vypadala jeho nechráněná lidská postava poněkud jako monstrum. Rhodan seskočil z plošiny.

Překvapeně jsem pohlédl na otisky jeho nohou v mechu. Jak bylo možné, že se tam objevily? Jak bylo možné, že jsme slyšeli vytí větru? Vždyť v tomto časoprostoru měl čas ubíhat dvaasedmdesátisíckrát pomaleji než náš čas! Podle toho by měl vzduch stát a vegetace by měla být tvrdá jako ocel!

Tohle pro mě bylo šokujícím zjištěním. Rhodan si toho také všiml. Stál tam strnule jako socha. Poznamenal jsem tak trochu se šibeničním humorem: „Odborník žasne, laik se diví, že, barbare? Tahle planeta má svůj čas, který se prakticky rovná našemu. Všechny procesy tu probíhají přibližně stejně jako u nás. Jak se to vejde do tvých teorií o dvojím čase?“

Jeho odpověď byla vyjádřena peprným výrazem, jaký lidé v kritických chvílích často používají, ale jejichž písemná podoba se v knihách neobjevuje.

Kdosi se rozesmál. Byl to Bull. Kdo jiný...

Pak se ke mně otočil Arkonidan Crest, ale věděl jsem, co mi chce povědět.

Situace se zničehonic stala ještě kritičtější. Kdyby teď měl přijít nějaký útok, už bychom se nemohli včas schovat, protože cizí čas by nebyl pomalejší. Pokud by na nás neznámý protivník zaútočil, byl by stejně rychlý jako my.

Rhodan neztrácel čas řečmi. Crest vytáhl kapesní počítač a probíral alternativy. Crest... Jeden z mála Arkonidanů, kteří nezdegenerovali ze samé samolibosti a arogance. Když si vzpomenu na své muže před deseti tisíci lety...

Zaplašil jsem vzpomínky. Rozkvět arkonidské říše byl už dávno za námi a Crest i přes svou křehkost představoval typ nového Arkonidana.

Ani kapitán Rodes Aurin neztrácel čas. V reproduktorech přileb zněly úsečné rozkazy. Z plošiny seskákalo třicet ozbrojenců speciálního komanda a zmizelo v jedovaté mlze.

Další tři lidé běželi ke zřetelně viditelnému čočkovému poli. Světelný prstenec pole se vznášel v chlórovém závoji. Tihle tři muži měli za úkol okamžitě se vrátit do našeho prostoru a zalarmovat velitele malých křižníků, kdyby se tady stalo něco nečekaného.

Následující půlhodina byla věnována nezbytným přípravám. Já jsem se staral o energetické zásobení Fyziotronu a Rhodan kontroloval Homunkulovu činnost. Obě plošiny přistály tak blízko u sebe, až se jedna druhé dotýkaly.

Bully už stál v kleci buňkové sprchy. Vypadal klidně a vyrovnaně, kdo ho však lépe znal, ten na něm viděl jeho nervozitu.

Asi po čtyřiceti minutách jsem ukončil kontroly přístrojů. „Hotovo,“ oznámil jsem co nejlhostejněji, přestože jsem měl své pochybnosti, jak dlouho mohou určité kontakty tu zdejší kyselou atmosféru vydržet. „Jak jste daleko s komprиторmem?“

„Doufáme, že bude fungovat!“ odvětil chraplavě Perry Rhodan. „Bully, můžeme začít?“

„Nevím, jestli smíme Stvořiteli fušovat do řemesla,“ odpověděl tiše a nezvykle vážně Perryho zrzavý přítel. „Jsem připraven na všechno. Mockrát děkuju za vaše snažení, pánové. Gucky, prcku, přece bys nebrečel!“

Homunkulus mi dal znamení. Oba reaktory byly připraveny a nabity.

Zmáčkl jsem to.

Bull se vmžiku proměnil v rozmlženou postavu. O zlomek vteřiny později se uvnitř buňkové sprchy objevila narudlá, pulzující energetická spirála.

Seskočil jsem z plošiny jako poslední. Několika rychlými kroky jsem se ocitl po Rhodanově boku. Sotva jsem dorazil, robot aktivoval své přístroje.

Ozvalo se temné dunění a když jsem pohlédl k buňkové sprše, její obrysy už nebyly k poznání. Antigrafový kluzák byl zahalen pobledlým energetickým ochranným polem. Uvnitř pole musely vládnout stejné poměry jako v poloprostoru. Alespoň jak jsme doufali...

Rhodan se podíval na hodinky. Byl velmi klidný.

„Jestli všechno vyjde, měli bychom pozorovat posun fází. Pravděpodobně se nám všechno zase protáhne, ale on si toho nevšimne.“

Od té chvíle jsme už nepromluvili. Muži speciálního komanda číhali na případného nepřítele a my jsme se snažili potlačit narůstající nervozitu. Bully musel zůstat pod sprchou asi devadesát minut. Byla to jeho jediná šance.

Po třiceti minutách se nám zdálo, jako by masivní buňková sprcha byla postavena jen z pavučin. Zároveň se z jedné strany protahovala do délky, což bylo projevem vzniklého poloprostoru, jehož účinky jsme před několika dny poznali sami na vlastní kůži.

Crest se k nám podíval. Jeho tvář vypadala velmi napjatě. Zaslechli jsme i jeho hlas. Předčítal nám své výsledky. Podle něj jsme se pohybovali zhruba jen čtyřikrát rychleji než zdejší čas, a tím pádem i než případný nepřítel.

Jakmile jsme zjistili tyhle údaje, hned jsme také věděli, jaká na této planetě musí ve skutečnosti zuřit bouře! Kdybychom se ocitli v čase zdejších Druufů, asi bychom si tu nemohli tak klidně postávat ve větru.

Mnohem překvapivější však bylo zjištění, že tu čas ve srovnání s námi nakonec plynul jenom čtyřikrát pomaleji. Znamenalo to řadu důsledků - pro naše vědce především.

Když Rhodan prostudoval Crestovy závěry, najednou se ozvaly poplašné signály. Přesně šestapadesát minut poté, kdy Bull vstoupil do Fyziotronu.

Rhodan se napřímil a rozhlížel se. Chvilí jsme se upřeně dívali jeden druhému do očí a pak se zeptal: „Co si o tom myslíš, admirále? Už ses někdy dostal do podobné situace?“

Můj šestý smysl, který pracoval na bázi programu, se bolestivě ohlásil. Znovu mě to přímo anomálně nutilo do vyprávění. Silou veškeré vůle jsem je potlačil a rychle jsem sděloval, co jsem prožil před deseti tisíci lety v naprosto podobné situaci.

Ohlásil se Rodes Aurin. Jeho tvář se objevila na droboučké obrazovce miniaturního náramkového videofonu.

„Zaměření strukturálního zaměřovače, pane,“ oznamoval první důstojník DRUSUSU. „Pět šokových vln najednou, poměrně konstantních. Vypadá to, jako by někdo nepřetržitě přecházel z hyperprostoru, ale nikoliv nějakými skoky, nýbrž zvolna a rovnoměrně. Tohle nejsou obvyklé hodnoty strukturálních otřesů, pane.“

Perry Rhodan na mě bezradně pohlédl. V té chvíli jsem si až příliš zřetelně vzpomínal na proces, kterým tenkrát začal náš konec. „Útočit, okamžitě útočit,“ řekl jsem. „Na nic nečekat. Hodnoty ze zaměřovačů jsou správné, i když vypadají podivně. Bytosti, které jste nazvali Druufy, ovládají nadsvětelnou rychlost kosmických lodí v jiné podobě než vy. Netransitují pátou dimenzí jako vy, ale proplouvají jí. Chápeš, jak to myslím?“

„Moc ne! Jak... proplouvají?“

„Protože neskáčou v pravém slova smyslu,“ rozčiloval jsem se. „Tenkrát to pro mě bylo taky záhadou, ale pak už bylo pozdě. Překonávají hyperprostor milionovým násobkem rychlosti světla. Pořád mají před očima cílovou hvězdu. Nedematerializují a neztrácejí přehled ani na zlomek vteřiny. Je to velmi prosté létání, jenom milionkrát rychlejší než to vaše, protože váš časoprostor ho neumožňuje. Ne, neptej se mě, jak to Druufové dělají. Oni se prostě někam zaměří, namíří si to tam, neskutečně zrychlí a letí. Za okamžik naše přístroje zaměří jejich vyplutí z hyperprostoru a budou tady.“

„Aurine, je to tak?“ zjišťoval Rhodan.

„Přesně tak, pane, přesně tak,“ rozrušeně odpovídal kapitán. „Myslím, že se mi rozsvítilo, pane. Máte pro mě nějaké rozkazy?“ Rhodan se na mě ještě jednou podíval. Měl jsem toho plnou hlavu. Neustále mě přepadaly vzpomínky. Můj na Arkonu aktivovaný šestý smysl mi nedával pokoje. Crest mi soucitně poklepal na rameno. Jako příslušník uznávaného rodu také získal privilegium aktivace neužívaných částí mozku, stejně jako já dávno před ním.

Rhodan neváhal dlouho. Jakmile se pozemšťané jednou pro něco rozhodnou, pak se může stát cokoli.

Zničehonic se ze světelného prstence čočkového pole vynořilo čtyřicet malých křižníků. Byly to všechno čluny z paluby obří bojové lodi DRUSUS.

Všiml jsem si, jak se Rhodan zatvářil. Vypadal pobaveně. Očividně sám netušil, že jeho zástupce na palubě DRUSUSU, plukovník Sikermann, iniciativně vyšle naprosto všechny čluny.

Za početnou letkou šedesátimetrových člunů přilétly ještě trojmístné kosmické stíhačky.

Posádky těchto člunů zatím ještě využívaly předností svého vlastního času. Na dobu ještě nejméně jedné hodiny byly nyní čtyřikrát rychlejší než protivník, i než ten nejmodernější křižník Druufů.

Kryl jsem se, protože tahle výhoda člunů a stíhaček se z našeho pohledu projevila neskutečnou rychlostí jejich letu. Jako by se jejich kapitáni zbláznili. Dunělo to kolem nás a řvalo, jako by se blížil konec světa...

Když to skončilo, Aurin se obrátil na Rhodana a starostlivě se zeptal: „Bude to stačit, pane?“

Zhluboka jsem se nadechl. Rhodanův úsměv mi šel na nervy. Zdálo se, že se ze zákeřného chování Druufů ještě stále nepoučil. Dokonce jsem měl dojem, že je považuje za porazitelné. O chvíli později se ke mně obrátil: „Oukej, Arkonidane, zachovali jsme se podle tvé rady. Bully bude potřebovat ještě devěťadvacet minut. Do té doby musíme nepřátelskou frontu zastavit. Jak hodnotíš naše šance?“

Nejdříve ze všeho jsem se posadil. Jakmile se tihle pozemští barbaři rozvášní, lidé mého druhu z toho obvykle mívají šok.

Mlčel jsem tak dlouho, dokud před nás nebyla postavena hypervysílačka. Její obrazovka byla rozdělena do čtyř sektorů. Na každém z nich byly tváře velitelů jednotek. Přirozeně, že se mezi nimi objevili i poručíci Stepan Potkin, David Stern a Marcel Rous.

„Máme je, pane,“ oznamoval naprosto klidně Potkin. „Strukturální zaměřovače běží. Jestli se sem chtějí podívat, musejí nejdříve ze všeho opustit hyperprostor. Takže by měli rychle něco dělat.“

„To bych jim taky radil,“ odsekl Rhodan. „Mezi námi a Druufy vládne vzhledem k okolnostem válečný stav. Cizinci byli jednoznačně zaměřeni. Očividně vyvinuli nějakou metodu, s jejíž pomocí lze okamžitě zaznamenat existenci čočkového pole. Pravděpodobně svým chováním vyvoláváme nějakou změnu na pětidimenzionální bázi. Vzlétněte do prostoru a přejděte do rojnicového letu. Přilétající jednotky musí být za všech okolností zastaveny. Potřebuji přesně pětadvacet minut času.“

Vzpamatoval jsem se. Tohle byla situace, kterou jsem dobře znal. Klidně jsem namítl: „Poslechni, barbare! Řekni svým lidem, ať použijí pohonné paprsky svých lodí jako zbraně. Pokud se ochranné štíty Druufů nijak nezměnily, budou na tvrdé impulzní proudy reagovat velmi labilně.“

Rhodan se dlouho nevyptával. Já jsem měl oproti němu zase jednou příležitost dát k dispozici své tisícileté zkušenosti.

O tři minuty později se pozemské jednotky dostaly do boje. V hypervysílačkách se ozývaly nezaměnitelné, děsivé zvuky toho, jak na sebe narážely dvě mohutné flotily.

Dívali jsme se na obrazovky, ale pouhým okem nebylo nic vidět. Bitva probíhala hluboko ve vesmíru. Občas se ozvala hlášení jednotlivých kapitánů. Podle nich zatím narazili jen na šest nepřátelských jednotek. Čtyři dlouhé, úzké lodě byly sestřeleny, dvě ještě odolávaly. Z posádek nebyl nalezen nikdo živý, paluby byly podle všeho obsazeny roboty. Telepati na palubách člunů K-18 a K-6 nezachytili žádné myšlenkové impulzy.

„Tím líp,“ oznamoval Rhodan a podíval se na hodinky. „Ještě čtyři minuty, pak to budeme mít za sebou.“

Netrpělivě jsme vyčkávali. Přitom jsem se sám sebe pořád dokola ptal, co ten muž ve Fyziotronu asi tak cítí. Pravděpodobně necítil vůbec nic.

Jakmile čas uplynul a Homunkulus vypnul buňkovou sprchu, napjatě jsme vzhlíželi k plošině. Ochranné pole zmizelo, obraz plošiny se vyjasnil. Gucky, který stál vedle mě, zvedl packy nad hlavu a zapištěl: „On žije! Žije! Zachytil jsem jeho myšlenky! Tvrdí, že byl v přístroji jenom pár minut!“

Hned nato Gucky teleportoval, aby skočil ramenatému muži ve Fyziotionu do náruče.

Rhodan se na mě jen podíval. Rozuměli jsme si velmi dobře i beze slov. Určitého úspěchu jsme přece jen docílili, protože Bully zůstal živ a zdrav. Nebylo však pořád ještě jasné, jak se tato buňková sprcha odrazila na jeho nechtěném omlazovacím procesu.

Rhodan zpozorněl. Naslouchal svému nitru. Protože jsem věděl, že má určité telepatické vlohy, nechal jsem ho být. Po chvilce překvapeně oznámil: „Myšob tvrdí, že Bull je v naprostém pořádku. Jeho chlapecká tvář se ztratila a vypadá stejně jako předtím. Chápeš to?“

Nezbyl mi čas, abych dostatečně ozřejmil své naprosté ohromení, protože se na monitoru videofonu objevila hladká tvář velitele letky majora van Aafena. Byl jako vždy chladný, mírně rezervovaný a pedantický. Byl to vynikající kosmonaut. Zdálo se, že nemá vůbec žádné nervy.

„Pozor, pane,“ hlásil. „Jeden z nepřátelských křižníků nám unikl. Sleduje, ho osm mých lodí. Měli byste se krýt.“

Okamžitě jsme ho poslechli.

Asi kilometr od nás se zablesklo a chlоровá atmosféra se rozzářila. Zároveň jsme pocítili silnou tlakovou vlnu. Proběhlo to rychleji, než jsme si stačili uvědomit, že se něco děje. Minulo nás několik stínových objektů a potom se nedaleko nás objevilo atomové slunce.

Oslnilo mě, takže jsem zavřel oči. Kdosi sevřel mé kotníky. Leželi jsme na břiše, když přišla žhavá vlna exploze. Zánik světa nemohl vypadat hůře. Nikdy jsem později nedokázal vysvětlit, jak jsem to peklo vlastně přežil.

Když bylo po všem, potácivě jsem vstal a pomohl na nohy Rhodanovi. Naše antigravové kluzáky se málem překotily. Atomová bouře je nadzvedla a odmrštila o padesát metrů dál.

„To bylo nejméně sto megatun,“ zasténal Rhodan. „Co myslíte, jsou naše plošiny ještě vůbec schopny letu?“

„Proboha, pane,“ řekl jeden z mužů posádky, „ty přístroje musí zpátky, hlavně Fyziotron!“

Ohlédlí jsme se na Bulla. Mával na nás z druhého kluzáku. Takže tam to vypadalo dobře. Chtěl jsem se podívat na pohonné agregáty, když přišlo další hlášení od majora. Nejdříve jsem zaslechl, jak Rhodan nadává a pak jsem porozuměl van Aafenovým slovům.

„Je mi to moc líto, pane, neradi jsme zakročili tak blízko. Nepřátelská loď bohužel vybuchla. Smím požádat o další instrukce?“

„Čert vás vem pěkně po kouskách,“ odpověděl Rhodan. „Ty Druufy jste mohli vzít pod palbu o pár vteřin později. To by pak byli o pár tisíc kilometrů dál. Oukej, zapomeňte na to. Počkejte, až budeme mít naše nákladáky v bezpečí. Pak nás následujte s celou flotilou. Jasně?“

„Úplně, pane. Smím se zeptat, jak se daří panu Bullovi?“

„Smíte,“ odpověděl Rhodan. „Měl obrovskou radost z vámi vyvolané tlakové vlny. Jinak se mu daří dobře.“

„Prosím, tlumočte mu mé blahopřání, pane.“

Rhodan se jen usmál. O deset minut později se obě plošiny zvedly, prolétli jsme čočkovými poli a brzy nato se před námi vynořil obrovitý korpus křižníku DRUSUS.

Tedje van Aafen se mě velmi zdvořile zeptal, jak asi staří velitelé arkonidských křižníků studovali a analyzovali své nabyté zkušenosti.

Nejdříve jsem byl zcela zaskočen, ale pak jsem mu odpověděl. Ani Perry Rhodan se totiž nevyhýbal papírové válce a v každé volné chvíli studoval.

Při akci proti Druufům jsme neutrpěli žádné ztráty, což mi opět prokázalo, jak precizně pracovali piloti Pozemšťanů. I když na druhou stranu - pochopitelně že se na jejich výkonu podepsala výhoda zrychleného času.

Momentálně jsem vyhodnocoval data, která mi dal Crest. Rhodan zatím váhal s odletem zpátky na Zemi, protože jsme chtěli vrátit buňkovou sprchu na její místo pokud možno v co nejlepším stavu.

Od našeho návratu z vedlejšího časoprostoru mezitím uplynulo čtyřicet hodin. Armáda pracovních robotů zamontovávala buňkovou sprchu zpět. Ještě před odletem jsme chtěli vyzkoušet neporušenost celého zařízení.

Tušil jsem, že Rhodana trápí pochybnosti. Stejně tak jsem věděl, jak si i on uvědomuje, že problém s Druufy bude muset být brzy jednou provždy vyřešen.

Několik hyperzpráv pozemské bezpečnostní služby vyvolávalo obavy. Podle nich se na vzdálených světech opět děly úděsné věci, kterým jsme nedokázali zabránit. Celé civilizace mizely z povrchu svých planet. Ztrácelo se vše živé a na opuštěných planetách zůstávaly jen studené, neživé objekty. Byly to události, o kterých jsme věděli a jejichž průběh jsme dobře znali, ale pořád jsme nechápali, proč někdo unáší miliardy živých bytostí. Proč?

Už pěkných pár týdnů jsem o tom přemýšlel. Jakési řešení se mi rýsovalo, ale nevěděl jsem, jestli mé dohady souhlasí. Ve světě Druufů se cosi dělo, určitě se u nich blížilo rozhodující stadium. Čas už tam neplynul tak pomalu. Kdosi se snažil přiblížit rozdílné zákonitosti obou časoprostorů k sobě. Bylo k tomu snad zapotřebí živé hmoty? Byl snad tohle ten pravý důvod únosů živých bytostí?

Rhodana mé úvahy překvapily natolik, že tiše hvízdal. Ale to bylo před několika hodinami: Ted už jsem zase seděl docela sám před ovladačem palubního počítače.

Reginald Bull už zase vypadal naprosto zdravě. Kdo si pozorně prohlédl jeho tvář, spatřil určité znaky omládnutí, ale ten nečekaný proces se skutečně zastavil. V jeho buněčné struktuře proběhlo něco, co jsme prostě neznali. Ted už to však vypadalo na stejnou stabilitu, jaká byla zřejmá i u Perryho Rhodana.

Kolem poledne jsem odešel do důstojnické jídelny DRUSUSU. Perfektní robot Homunkulus nás zásobil dostatkem čerstvé zeleniny. Všechno bylo v nejlepším pořádku. Druufové patrně zatím nenašli způsob, jak proniknout naším čočkovým polem do našeho prostoru. Přesto se však stalo něco, co mě naplnilo starostmi. Bylo by mi milejší, kdybychom Poutníka co nejdříve opustili.

Posadil jsem se na své místo a čekal na příchod důstojníků lodi. Přicházeli jeden po druhém. Rhodan s Bullem dorazili jako poslední.

Vysoký štíhlý muž mi kývl na pozdrav. Své jídlo zhltal bezmyšlenkovitě a bez požitku. Když před něj automat postavil moučník, najednou nahlas řekl: „Gucky tvrdí, že před dvěma hodinami zachytil slabé telepatické impulzy, které mohla vyzařovat pouze kolektivní bytost vládce Poutníka. John Marshall toto hlášení potvrdil!“

Ruka s příborem mi klesla. V jídelně nastalo ticho. Podíval jsem se na myšoba.

„Je to tak!“ zapištl. „Ohlásil se.“

„Jak zněla jeho zpráva?“ vyhrkl jsem. Gucky vypadal neobvykle vážně.

„Nemohli jste ho slyšet. I pro mě zněla jeho telepatická slova velmi slabě. Řekl, že si potřebuje na několik dní svého času odpočinout.“

„Jeho času, panebože!“ vzdychl Bull. „Ví někdo z vás, jak dlouho to může trvat? On přece žije déle než slunce, jak nám kdysi vysvětlil. Když mluví o několika dnech svého času, pak se může klidně stát, že se vrátí až za padesát let! To je vytržený přímo z učebnice o relativitě času!“

Byl jsem deprimován. Má zvědavost měla tentokrát zůstat neukojena. Přesněji řečeno jsem byl prostě nervózní. Ale Guckyho velké korálkové oči mě uklidnily. Usmál jsem se a tiše jsem mu řekl: „Nepokoušej se o to, prcku. Mě žádná sugesce neovlivní. Řekl ti Neznámý ještě něco jiného?“

„Jenom proto jsem se na tebe koukal. Říkal, že mu návrat planety z mezizóny způsobil problémy. Údajně přitom ztratil velkou část své psychické energie. Proto se nám nehlásil, rozumíš?“

Ano, rozuměl jsem. Přikývl jsem, protože co na to taky říct? „To bylo všechno?“

Myšob se obrátil k veliteli jednotky mutantů Johnu Marshallovi.

„Pane,“ řekl mi John do očí, „víme, jak vám záleží na vyjasnění okolností, ale během uplynulých dní jsme na nic mimořádného nenarazili, snad kromě jedné věty, která byla možná určena právě vám.“

„Jaká věta?“ zeptal jsem se zvědavě.

Telepat se mlčky dorozuměl s myšobem. A hned nato jsem slyšel přesné znění. Marshall zamyšleně opakoval: „Robotův dárek nebyl tak docela nezištný, protože moje existence závisela na muži, který vynalezl zbraň.“

Když Marshall zmlkl, měl jsem pocit, že se musím propadnout pod podlahu jídelny.

Neznámý věděl, že čekám na informaci. I přes své vyčerpání nezapomněl upozornit telepaty z Rhodanovy jednotky. Perry na mě zkoumavě pohlédl.

„Říká ti to něco?“

Cítil jsem, že impulzy svého šestého smyslu už asi patrně nevydržím: Vzpomínky byly příliš silné, než abych je v sobě dokázal déle zadržovat. Bylo mi, jako bych se zničehonic nenacházel na palubě křižníku Pozemšťanů, nýbrž v části Země, která už dávno neexistovala.

Hrdlo se mi sevřelo. Marshall totiž vyslovil heslo, které aktivovalo mou fotografickou paměť.

Hmatal jsem kolem sebe a hledal pomoc. Kdosi mi položil ruku na rameno.

„Už to zase začíná?“ zeptal se. „Atlane, co se děje? Jestli se nám musíš svěřit, pak to udělej! Co bylo míněno tou zprávou?“

„Můj aktivátor buněk,“ zaúpěl jsem, protože mě začaly trápit bolesti hlavy. „Propůjčil mi relativní nesmrtelnost. To Nesmrtelný..., vládce planety Poutník mi ho dal, aby tím chránil sám sebe. Teď to všechno jasně chápu. Bránil jsem Zemi, bránil jsem ji vším, co mi ještě zůstalo. Už tenkrát mi bylo jasné, že se Země jednou ocitne v centru dění. Dostal jsem věčný život náhodou. Docela náhodou... To je zahanbující.“

Rhodan sevřel mé rameno, až to zabořilo.

„Povídej,“ slyšel jsem jeho hlas jako z veliké dálky. „Tobě se uleví a my se něco naučíme. Povídej, já tě přepojím do všech oddělení lodi.“

Když jsem se vzdal vědomého odporu vůči impulzům šestého smyslu mého mozku, mučivé bolesti hlavy ihned ustaly. Byl jsem vysvobozen a ulevilo se mi...

Rhodanova výrazná tvář se zamlžila. Kolem ní se tvořily narudlé kruhy a z těch se vynořila bělovlasá hlava starého Tartse. Usmíval se na mě, jako by mě chtěl uklidnit. Poslední bolesti zmizely.

Mé vědomí bylo vypnuto. Teď už jsem jednal jen pod vlivem svých vzpomínek, kde bylo uloženo vše, co jsem za deset tisíc let prožil.

Mluvil jsem anglicky. Poslední Rhodanova slova, která jsem v tomto stavu ještě vnímal, zněla: „Měl bys nám vysvětlit, jak je možné, že jsi tak dobře informován o hypertechnice Druufů. Odkud víš, že netransitují, ale proplouvají hyperprostorem? Atlane, slyšíš mě ještě? Marshalle, zavolejte doktora Skoldsona. Je bledý jako stěna. Pospěšte si... Atlane, co je...?“

Snažil jsem se usmát. Má bledost byla přirozeným důsledkem aktivace vzpomínkového sektoru.

Začal jsem.

Přítomnost přestala být důležitá. Pro můj mozek existovala jenom minulost. Kdosi se ke mně blížil. Byl to Inkra, velitel imperiálního bojového křižníku PAITO...

„...a proto se jeho Vznešenost Imperátor Gonozal VII. z Arkonu rozhodla zřídit v soustavě před Larsafovou hvězdou základnu flotily Velkého Impéria. Admirál Atlan, velitel letky křižníků v tomto sektoru, princ vznešeného rodu Gonozalů, byl tímto požádán, aby všemi prostředky bránil Larsafovou hvězdu a aby protivníkovi, nedovolil vstup do této oblasti. Dále je admirál Atlan vyzván, aby tu založil a podporoval naši kolonii, pokud tam žijící nižší inteligence budou ochotny a nebudou se věnovat převážně jen válečnictví. Podepsán Umtar, šéf kolonizačního plánování Velké Rady Arkonu.“

Mladičký velitel křižníku, vlastně ještě příliš mladý pro tak vysokou vojenskou funkci, odložil plastickou fólii. Přčetl tuto zprávu nahlas a zřetelně.

Venku, na novém kosmodromu Atlantidy, byl připravován ke startu rychlý kurýrní křižník MARONI. Kapitán Ursaf dostal rozkaz, aby ihned po předání rozkazu odletěl zpět na mateřskou planetu.

Stál jsem vztyčeně za svým psacím stolem. V krku jsem měl sucho. Tato zpráva pro mě znamenala otevřenou ránu do tváře.

Kapitán Tarts, můj starý učitel a velitel vlajkové lodi TOSOMA, se povzbudivě usmíval.

„...pokud tam žijící nižší inteligence budou ochotny a nebudou se věnovat převážně jen válčení?“ zopakoval posměšně. „Jinak nám už nic neřeknou? A kde je dávno slibovaný přísun bojových lodí a materiálu? Kde jsou konvertorová děla, jejichž konstrukci umožnil admirál Atlan tím, že obstaral jejich plány? Pánové na Arkonu patrně přehlédli, že se Atlanova slavná jednotka skládá už jenom ze dvou lodí a že na proniknutí do nearkonidského Metanu nemůže být ani pomyslení. Jsme čtyřiatřicet tisíc světelných let daleko od centra událostí a obranných bitev. Metanové mají docela jiné starosti než získat tuhle maličkou planetu. Strategicky je tahle základna plýtváním a nesmyslem. Není tu co dobývat ani bránit. Kromě toho nám scházejí prostředky, abychom mohli na třetí planetě a na Atlantidě zřídit alespoň opravárenské doky. Nemáme ani zemědělské stroje, kterými bychom vybavili těch několik zbylých kolonistů. Jak tohle všechno vypadá ve srovnání s úředním dopisem od zabeđených byrokratů Rady? Vypadá to, že úroveň našeho Impéria rapidně klesá.“

Nechal jsem Tartse, ať si uleví. Neskákal jsem mu do řeči. Na Arkonu nás skutečně odepsali. Když jsem se zahleděl na mladičkého kapitána Ursafa pozorněji, bylo mi hned jasné, jak velmi se poměry v naší říši změnily.

Patřil už k válečné generaci. Ztělesňoval typ spěšně vypěstovaného velitele, od něhož se čekalo, že přežije, a tím pádem nasbírá důležité zkušenosti sám. Podle statistik prošlo prvními bitvami bez úhony asi osm procent takových mladíků. Impérium nemělo čas, aby své muže řádně vyškolovalo. To bylo špatné...

Neuvěřitelné ztráty kosmických lodí všech typů se daly nahradit zvýšenou produkcí techniky, avšak myslící bytosti se musely nejdříve narodit a vyrůst...

Naše ztráty byly určitě ohromné. Válka proti nearkonidským Metanům, příšerám z hlubin Mléčné dráhy, už naše Impérium neuvěřitelně oslabilo.

Ještě před pěti lety jsem se aktivně podílel na obraně říše. Dostal jsem rozkaz udělat pořádek v jedné malé, čtyřiatřicet tisíc světelných let vzdálené sluneční soustavě. Zdejšího nezodpovědného Administrátora jsem sesadil a poslal k soudu na Arkon.

O něco později jsem byl do těchto míst povolán znovu, protože kolonisté z druhé planety zavolali o pomoc.

Jakmile jsem dorazil a mé zkušené posádky zahájily boj s neviditelným, neskutečným protivníkem, ve štábu arkonidské flotily patrně zapomněli, že vůbec existují.

Dříve by se to nestalo, ale teď měli spoustu jiných starostí. Musel jsem z druhé planety uprchnout a nechat naše kolonisty prostě zmizet. V boji proti Neviditelným jsme prohrávali.

Tajuplné bytosti, které s Metany neměly nic společného, využívaly ke svým cílům neskutečného přírodního jevu. Zjistili jsme, co se v tomto sektoru děje. Stalo se tu, že se svými okrajovými zónami dotkly dva sousedící časoprostory. Rozdíl mezi naším a tím agresivním časoprostorem spočíval v rozdílnosti průběhu času. Byl to matematický proces, který jsme málem ani nedokázali spočítat.

Naše kolonisty jsem poslal domů. Moje flotila byla zničena a teď už jsme čekali jen na rozhodnutí.

Pomalu jsem vykročil k velkým oknům pracovny a zadíval se na hlavní město Atlantidy. Můj učitel Tart nazval tento kontinent svým jménem.

Pokusil jsem se zbavit hořké příchuti na jazyku, ale nedařilo se mi to. Přítomní důstojníci mé flotily mlčeli. Tušili, co se ve mně odehrává.

Kurýr cítil potřebu mi ohlásit: „Vznešený, Impérium bojuje o svou existenci. Neumíš si představit, jak to vypadá na většině planet říše. Flotila je rozbíjena, rozprašována, a my jsme nuceni brát za členy posádek kolonisty, kteří nemají ani potuchy o vesmírných letech. Byl jsem pověřen ústně ti sdělit, že tvou žádost o další lodě prostě nelze splnit. Každá, každičká jednotka je zapotřebí pro boj v sektoru mlhovin. Časem bys mohl dostat deset lehkých křižníků, ale jejich posádky bys musel najít a vyškolit sám.“

Pomalu jsem se obrátil. Tartsova vrásčitá tvář strnula.

„Copak mohu za ovladače zbraňových systémů posadit barbary z doby kamenné?“ řekl jsem unaveně a vyčerpaně. „Mám už jen vlajkovou loď TOSOMA a bojový křižník PAITO! Obě lodě jsou zatím neschopné boje, protože jsme vzhledem k okolnostem museli vymontovat některé pohonné agregáty. Přestavěli jsme je na zbraně, protože na našeho protivníka nelze útočit jiným způsobem. Na Arkonu by měli pochopit, že tu probíhá útok z jiného časoprostoru. Útok Metanů lze vidět a chápat, ale tohle je něco jiného! To, co se děje u Larsafovy hvězdy, by se mohlo brzy odehrávat po celé Mléčné dráze! Asi za čtyři týdny se opět ocitneme v zóně překrývání obou prostorů a oni zaútočí! Proměnil jsem Atlantidu v pevnost. Pokud dostaneme podporu z Arkonu, máme naději na úspěch.“

Kapitán křižníku sklonil hlavu. Přirozeně že nemohl nic slíbit. Bylo nesmyslné vysvětlovat mu mé argumenty. Nemohl nic změnit na kruté skutečnosti.

Rozhodl jsem se.

„Okamžitě odstartuješ, Ursafe! Má zpráva pro Imperátora je hotova. Tímto dostáváš rozkaz předat ji pouze a výhradně do rukou Jeho Vznešenosti. Nemíním přihlížet, jak životně důležité informace mizejí někde v zásuvce podřízeného úředníka. Pokud nedostanu během čtrnácti dnů odpověď od mého ctěného otčíma osobně, opustím kolonii Atlantidu a vrátím se se svými dvěma loděmi na Arkon!“

Moje hodnota byla na Ursafa příliš vysoká, než aby mi mohl odporovat, ale vytyčil jsem, co si v duchu myslí. Tarts se tvářil jako sto čertů. Věděl, oč jde. Pochopitelně že bych Atlantidu nikdy neponechal jejímu osudu, musel jsem však Arkonu nějak pohrozit. Ursaf se uklonil a přiložil pravou dlaň na hrud'.

Z pracovny jsem viděl na moře. Kapitán Feltif, náš pracovitý inženýr koloniálního plánování, dal mou budovu postavit na jižních svazích. Nedaleko ode mne kotvily dole v přístavu plachetnice. Domorodci třetí planety vyvíjeli vlastní civilizaci.

Přivola jsem kurýra k sobě a ukázal před sebe.

„Imperátor by měl vědět, jaká by to byla škoda, kdybychom se vzdali plodů naší práce. Larsu, druhou planetu, jsme museli opustit úprkem. Včetně mých posádek je na této planetě čtrnáct tisíc Arkonidanů. Udělal jsem vše pro to, abych zabránil katastrofě. Pošlete mi požadované lodě a zbraně. Za čtyři týdny celou záležitost skončíme. A pak budu Impériu k dispozici se silnou flotilou.“

Ursaf opět nic neříkal. Přestože byl velmi mladý, dobře věděl, co se stane.

„Za odměnu ti neseberu tvoji novou loď“,“ poznamenal jsem žertem.

Kurýr se nejistě pousmál, ale Tarts si odkašlal.

„To je nápad!“, zvolal nadšeně. „Ale jak se potom dostane domů?“

„No právě“,“ odsekl nevrle Inkar. „Je to hrozná ostuda. My tady trčíme s vymontovanými agregáty na hromadách šrotu z vyklizeného koloniálního světa. Vysvětlí to laskavě Imperátorovi.“

Ursaf rozpráhl ruce. Bylo zbytečné neustále ho zasypávat výčtkami. Tarts mu předal úzkou roli se zprávami pro mého velectěného otčíma. Já mezitím vytyčil, že Ursaf bude posledním vojákem, kterého nám Impérium poslalo.

O hodinu později jsem stál se svými muži na okraji kosmodromu a sledoval start zbrusu nového křižníku MAIZONI. Patřil ke stometrové třídě a byl vyzbrojen tak, že musel dělat svému původu čest.

Křižník se dunivě nořil do bezmračného modrého nebe nad třetí planetou. Domorodci v Atlantidě teď poklekávají na kolena a zvedají dlaně k nebesům. Pro ně jsme byli bohy, zůstávalo však otázkou, zda jejich bohové dokáží Atlantidu uchránit před zkázou.

Rozhlédl jsem se po svých důstojnících. Když byl oznámen přílet kurýra, povolal jsem je ze všech končin kolonie.

O jejich nekonečné oddanosti jsem byl velice dobře informován, ale všechno to byli staří dobří známí. Ani oni pořádně nevěděli, proč a kvůli čemu bránit tuhle maličkou sluneční soustavu, pojmenovanou podle jejího objevitele Larsafa. Kromě toho jsme vlastně pořádně nevěděli, proti komu to tady bojujeme.

Ale byly tu ještě další nevysvětlitelné události. Brzy po krátké bitvě na druhé planetě mi předal nějaký robot přístroj velikosti a tvaru vajíčka. Ze prý ho mám stále nosit v blízkosti srdce.

Odkud tento robot přiletěl, to jsem se dodnes nedozvěděl. Údajně mě to vajíčko mělo udělat nesmrtelným. Nazýval ho aktivátorem buněk... Moc jsem mu nevěřil, nicméně jsem to vajíčko začal nosit na prsou. Zda působí nebo ne, to jsem během tak krátké doby nestačil poznat. Každopádně jsem se však cítil mladě a dobře.

Můj čistě osobní problém mi však nepřipadal zase natolik důležitý. Tady šlo hlavně o život a existenci čtrnácti tisíc Arkonidanů, několika milionů domorodců a mladé, ovšem báječné kolonie.

Atlantida byla kontinentem o délce asi dvou tisíc kilometrů. Tropické klima a čistý vzduch ve vyšších polohách nám velice vyhovoval. Za čtyři roky jsme tu vytvořili vzornou kolonii a zdejší domorodce naučili nejrůznějším kouskům.

Inkar pracoval jako šéf Západní země. Jak mi pobaveně sděloval, tamější domorodci ho prohlásili za krále-boha. Říkali mu tam prostě „Inka“. A sluneční symbol mé velevážené rodiny byl zvolen za božské znamení.

Více než pět set mých vojáků požádalo za uplynulý rok o povolení ke svatbě. Všem jsem vyhověl, protože jsem nechápal, proč by měli být na této ztracené vartě ještě ke všemu osamělí.

Jejich manželství vypadala poměrně šťastně, přestože mi Tarts neustále zdůrazňoval, že jsem vlastně překročil zákon. Inteligentní bytosti stupně B se neměly mísit s Arkonidany. Já se však odvolal na zákony o nouzových stavech. Pokud by manželé byli nuceni svou kolonii opustit, taková manželství by pozbývala platnost.

V hloubi duše jsem ale doufal, že tajemné nepřátele z jiného časoprostoru zaženeme a kolonisté budou moci zůstat ve své nové vlasti. V takovém případě byla manželství s domorodými dívkami povolena, ba dokonce žádoucí. Mohl jsem tedy být velkorysý.

Táhlé zavytí mě vrátilo do reality. Šedesátimetrový průzkumný člun z paluby TOSOMY se chystal přistát.

„Ten se snad zbláznil!“ zvolal Tarts. V následující chvíli jsme všichni leželi na zemi a chránili se. Počkali jsme, až se přes nás přežene horká tlaková vlna.

Když jsem pak zvedl hlavu, zjistil jsem, že člun nejistě a potácivě padá k zemi. Dopadl těsně vedle TOSOMY. Byl to člun TO-4, jehož velitel dostal za úkol prozkoumat prostor kolem oběžné dráhy druhé planety.

Tři silné přistávací nohy se při dopadu ulomily, což znamenalo, že antigrav lodi nebyl docela v pořádku.

Jako omámený jsem se díval k místu neštěstí a probralo mě až bzučení kluzáku, do kterého nasedali Tarts a Inkar. Mlčky jsem vstal a přehoupal se za nimi. Než jsme stačili něco říct, pilot si to s námi namířil přímo ke člunu TO-4.

Tarts se mračil. Brzy jsme v boku lodi objevili díru po vstřelu, takže jsme rázem pochopili důvod toho hloupého, nepovedeného přistání.

Ze spodního vstupu osmisetmetrové TOSOMY se vyhnuli záchranní roboti. Uvnitř člunu totiž patrně hořelo.

Jakmile jsme se zastavili, Inkar poznamenal: „To byl zásah termopaprskem, o tom není pochyb! Kdo, u všech planet, tu loď takhle hrozně zřídil?“

Vyskočil jsem ven a utíkal ke člunu. Měl mít patnáct členů posádky. Ale stejně jako ostatní jsem musel nejdříve počkat, až roboti uhasí oheň.

Z celé posádky bylo vyproštěno jenom jedenáct mužů. Tři z nich byli mrtví a téměř všichni ostatní zranění.

Počkal jsem, až mi dá šéflékař TOSOMY znamení. Poručík Kehene, velitel člunu, utrpěl těžké popáleniny, ale teď už necítil žádnou bolest. Často jsem stál před takhle zřízenými muži. V dobách energetických zbraní patřily popáleniny k nejběžnějším následkům bojů.

„TO-4 se hlásí zpět, Vznešený,“ řekl Kehene a ztěžka přitom dýchal. „Nad druhou planetou se opět vznášela energetická relativní fronta. Udržoval jsem předepsaný bezpečnostní odstup a věnoval se výhradně jen pozorování. Druhá časová rovina dosahovala rychlosti asi padesáti kilometrů za vteřinu, byla tedy podstatně rychlejší, než jsme čekali. Měřil jsem jednotlivé zóny, když vtom přišla díra ve volném prostoru.“

Lékař Kehenovi dával utišující injekci. Plastická hmota uniformy se spojila s kůží. Byl jsem překvapen. Díra v prostoru...? „Bylo to tak, Vznešený,“ tvrdil mladý velitel. „Vypadala jako obří trychtýř, jehož širší otvor se neustále zvětšoval. Dělo se to zhruba desetiprocentní rychlostí světla. V ústí trychtýře mizely hvězdy.“

Byly překrývány temné rudým, místy černavým zářením. Naše přístroje zaregistrovaly krátké strukturální otřesy, a pak tam najednou byly.“

„Kdo?“ vyhrkl Tarts.

„Čtyři neznámé kosmické lodě dlouhého, válcovitého tvaru. Energetické zaměřovače objevily impulzní pohony. Zachytili jsme jasná hyperecha, která dokazovala, že tentokrát se nejedná o stínovité, netělesné objekty. Ty čtyři jednotky přilétly z trychtýře, který jsme pozorovali. Okamžitě jsem se stáhl zpět, ale oni byli rychlejší. Letěli polovinou rychlosti světla a já jsem prakticky stál na pozorovacím stanovišti. Zahájili palbu z termoděl, která měla asi stejnou působnost jako naše impulzní zbraň. Třikrát jsem stačil uhnout, ale pak mě už dostali. TO-4 schytala těžký zásah. Antigrav a vysílačka přestaly fungovat, stejně jako několik agregátů pohonu. Nikdy bych neunikl, kdyby se nepřátelské lodě najednou nestáhly zpět do trychtýře. Když jsem odlétal, celé to zjevení jednoduše zmizelo. Návrat domů proběhl s potížemi, pane. Polovina mé posádky zahynula.“

Kehene zavřel oči. Krátce nato byl odvezen na palubní kliniku TOSOMY. Dívali jsme se za ním, dokud ho roboti nepronesli vstupem.

Technický štáb vlajkové lodi se už mezitím nacházel na palubě vraku. TOSOMA mívala čtyři takové čluny. TO-4 byl posledním, který byl ještě schopen letu.

Vzpomínal jsem si na geniálního fyzika a matematika Gruna, kterého jsem asi před rokem poslal domů s podklady pro konstrukci nové zbraně.

Nemusel jsem čekat na techniky, až mi řeknou, co našli v přístrojích člunu. Přišlo totiž to, co Grun už tenkrát předvídal. Právě proto jsem stále požadoval posily.

Pokud už náš nepřítel dokázal proniknout do našeho prostoru, mohlo dojít k obvyklému vesmírnému boji. Moje TOSOMA patřila ke starším typům křižníků. Kromě toho už měla něco za sebou. Možná toho prožila víc, než mohla taková kosmická loď normálně vydržet.

Inkarův bojový křižník byl novější. Patřil k pětisetmetrové řadě ze série **Fusus**. S oběma novými loděmi bych mohl dobýt celé planety za předpokladu, že jejich obyvatelstvo nepřekročilo stupeň vývoje G.

Teď jsem však s ubohými zbytky kdysi hrdé flotily narazil na protivníka, jehož kosmická technika vykazovala jisté fenomény. Byl jsem inženýrem přes energii. Proto jsem si dokázal představit, co poručíka Keheneho tak vyděsilo.

„Máte pro mě nějaké rozkazy, Vznešený?“ zeptal se Tarts.

„Pro tebe jsem pořád jen Atlan, příteli,“ odpověděl jsem a sklouzl jsem pohledem po důstojnících svého štábu.

Kousek od nás stála loď PAITO. Jako zázrakem mi z celé flotily zůstaly dvě nejsilnější lodě, nicméně od Arkonu se už nedala čekat žádná pomoc. Bylo nutné rychle něco podniknout. Mí zkušení důstojníci čekali na rozkazy.

Byli jsme připraveni na evakuaci domorodců i arkonidských osídlenců, pro které jsme zřídili podmořskou kopuli. Na druhé planetě Larsafu se ukázalo, že ryby a jiní vodní živočichové nebyli cizí časovou frontou zachyceni, pokud se zdržovali v dostatečné hloubce. Znamenalo to podstatný objev.

Všechno jsme ale připravili pro obvyklý průběh této nepříjemné události. Pokud by však protivník hodlal jednat rychleji, anebo by jednoduše přiletěl do našeho prostoru tak, jak to zažil poručík, pak by situace vypadala mnohem hůře.

Ještě jednou jsem se podíval na vrak člunu. Pak jsem se obrátil k čekajícím: „Vyhlašuji stav nejvyšší pohotovosti pro PAITO a TOSOMU. Kapitáni na palubu. Poletíme k Larse. Ozbrojení a připraveni k boji. Feltife, ty pošli své muže k pozemním střeleckým stanovištím. Tarts, odvyšlej zprávu Jeho Vznešenosti. Domorodce evakuujte. Rodiny musejí být bohužel odděleny, pokud arkonidští otcové patří k posádkám lodí nebo děl.“

Přitom jsem koutkem oka pohlédl na Inkara. Údajně byl šťastně ženat. Mladý velitel nehnul ani brvou.

„Arkonidští kolonisté ať jsou připraveni na ústup do odlehlých končin země. Hlavní stan je přeložen do podmořské kopule.“ Podíval jsem se na hodinky. Bylo těsně po poledni. Nad kosmodromem zářilo nádherné zlaté slunce. V téhle chvíli jsem byl pevně rozhodnut bránit třetí planetu všemi prostředky a silami.

„Start za hodinu,“ nařídil jsem. „Výsledky z počítače TO-4 mi okamžitě doručte.“

Zvedl jsem dlaň na pozdrav. Důstojníci mlčky přikývnuli. Bylo řečeno vše.

Tarts krácel po mém boku až k vozidlu. Vysoká postava starého muže byla symbolem síly a pevnosti. Od chvíle, kdy jsme mu dopřáli biologickou omlazovací kúru, byla jeho chůze opět svižná a pružná.

Když jsem chtěl nasednout, bezděčně poznamenal: „Naše šance spočívá ve velmi rychlém a tvrdě vedeném útoku, Atlane! Pokud bychom čekali, než se vynoří ze své zóny, jsme předem ztraceni.“

„Já vím. Proto ten rychlý rozkaz ke startu. Bojím se jen, aby na sebe oba efekty nenarazily. Zatím mě zajímají hlavně výsledky z počítače TO-4. Musíme chvíli počkat.“

Když jsme se rozjeli, bylo nám už jasné, že se blíží rozhodnutí. Já byl pevně přesvědčen, že musím tím jejich trychtýřem proletět a udeřit na jejich straně co největší silou.

Před námi vyrostly nádherné budovy hlavního města Atlantidy Atlopolisu. Bylo to kulturní a nákupní středisko našich kolonistů, kteří osídlili prakticky celý kontinent. Pod námi padali domorodci v barevných hábitech na kolena. Bylo mi jich líto a cítil jsem se trapně. Tarts a mnozí mí muži však považovali zbožňování našich osob za nevyhnutné.

Starý velitel Tarts k mému překvapení náhle prohlásil: „Měli bychom se pokusit vycvičit inteligentní muže této civilizace pomocí hypnoškolení. Přitom by se mohlo ukázat, zda jejich mentální síla už postačuje k pochopení naší techniky.“

Ironicky jsem se ušklíbl. Ten starý železožrout se měnil v beránka. Za normálních okolností byl Tarts typem muže, který při přistání na cizí planetě položí ruku na spoušť kanónu dřív, než řekne dobrý den.

„To už jsem zařídil,“ odpověděl jsem mu.

„Ano...?“

Tartsovo překvapení mě pobavilo. Viděl jsem dole pod námi dobře rostlé, opálené domorodce. Jestlipak je jejich mozek vyvinut tak harmonicky jako jejich těla? To se mělo brzy prokázat při přísně tajných experimentech na hypnoškolících přístrojích.

Ze vzdáleného kosmodromu se ozývalo charakteristické dunění. Pohony lodi TOSOMA vytvářely ohnivý prstenec přehřátého vzduchu. Kdybych měl deset takových křížníků, byli bychom na tom dobře.

O čtyřicet minut později jsem měl údaje z počítače Kehenova člunu. Informace o nich mi podával šéfmatematik Kosol: „Je to přirozený proces, Vznešený, který se opakuje každých pět miliard let. Oba časoprostory mají snahu o vzájemnou stabilizaci, což vyvolává energetické výboje z vyšší dimenze. Trychtýře jsou identické s labilními energetickými poli velkého rozsahu. Pomocí nich pak dochází k vyrovnávání. Neznámí protivníci si asi umějí jejich hodnoty spočítat a pak je využívají ke svým cílům. Proto se odváží prolétnout do našeho prostoru a proto taky přesně věděli, kdy toho mají nechat a musejí se vrátit.“

„Jaké jsou další vyhlídky?“ zeptal jsem se.

„Pro nás špatné, Vznešený. Za čtrnáct dní dojde ke stadiu totálního vyplnění. Můžeme počítat s tím, že dnes ještě labilní stav nabere na několik týdnů nebo i měsíců konstantní podobu.“

Víc toho Kosol nevěděl. Poděkoval jsem mu a vypnul spojení. Tarts zamyšleně poznamenal: „Máme dvě možnosti. Okamžitě utéct a uchránit tento svět před atomárním peklem, ale pak zdejší živé bytosti beze stopy zmizí. Tím bude přerušen přirozený vývoj. Pokud se však budeme bránit, mohlo by to dopadnout dobře. Mohlo by, podotýkám! Také by se mohlo stát, že se číslo tři promění ve žhavá kamna!“

Podíval se na mě a já mu klidně odpověděl: „Mluviš mi z duše. I kdyby byla polovina této planety zničena, pořád zbude dost životního prostoru pro ty, kdo přežijí. Pokusíme se nepříteli zahnat.“

Tarts už na to nic neřekl, po vojensku mě pozdravil a odešel.

O dvacet minut později hlásil z paluby TOSOMY pohotovost k letu. Když jsem opouštěl své vládní sídlo, křížník PAITO se už vznášel nad Atlantidou.

Ve vstupu na TOSOMU jsem byl přivítán s patřičnými poctami. Tarts si velice zakládal na formalitách. Potom jsme odstartovali do vesmíru. Vinou přestavby tří pohonných agregátů na vysoce výkonné impulzní kanóny jsme teď potřebovali celých třináct minut k dosažení prosté rychlosti světla. Nabrali jsme přímý kurz na Larsu, druhou planetu soustavy.

Přišlo to jinak, než jsem očekával. Energetické výboje, které Kosol nazval trychtýři, pro nás byly nevypočitatelné. Jakmile se takový jev ukázal, nikdy jsme nevěděli, jak dlouho bude trvat.

Naše počítačová technika patřila k tomu nejlepšímu, co Velké Impérium vytvořilo. Přesto se jí však nedařilo odhadnout dobu trvání trychtýřů. Neznali jsme srovnávací hodnoty a s normální matematikou jsme se nikam nedostali. Jediné, čeho jsme docílili, byly zmatené hodnoty, ale také zjištění, že tyto trychtýře jsou vlastně něco jakoblesky, že však podléhají cizím, zcela jiným zákonitostem. Neznámý nepřítel se v těchto věcech dokonale vyznal a v tom spočívala jeho výhoda.

Poté co jsme osm dní stáli ve vesmíru a jenom pozorovali, co se děje, jeho kosmické lodě pronikly do našeho prostoru podruhé. V poslední chvíli jsem se rozhodl, že nebudeme útočit. Byli jsme dostatečně daleko, aby nám Neznámí nemohli ublížit. Nicméně jsme díky tomu došli i k určitému poznání.

Když se cizí lodě tak náhle objevily, nedošlo k žádnému ořesu prostoru. Neznámí jednoduše prolétli hranicí mezi dimenzemi. To bylo něco docela nového, protože dosud jsme znali jen způsob klasické transice.

Zadruhé ty cizí lodě nebyly nikdy rychlejší než na padesát procent světla, přestože naše měření prokazovala, že jejich pohonné agregáty běží na maximum.

Zatřetí bylo jisté, že se Tajemní odvažují. do našeho časoprostoru pouze v případě, když trychtýře zůstanou stabilní alespoň na tři hodiny!

Tohle bylo pravděpodobně nejdůležitějším objevem, jaký jsme vůbec udělali. Protivník naprosto přesně věděl, kdy se tomuto přírodnímu jevu smí oddat a kdy ne.

Všechno to byla zjištění, na kterých se dalo stavět. Kdybych měl k dispozici arkonidskou flotilu, udělal bych s nimi krátký proces.

Od našeho startu mezitím uplynulo jedenáct dní. Stál jsem se svými dvěma loděmi jen deset milionů kilometrů daleko od druhé planety. Naše vynikající optika nám umožňovala pohled na džungli na jejím povrchu. Tam dole nezůstalo nic živého.

Ale počítač, který jsem zabudoval do skal na základně druhé planety v době, kdy jsem tu vládl, nebyl nijak poškozen. Okamžitě nám odpovídal.

Čekali jsme, až se objeví další trychtýř. Můj plán byl jednoduchý. Pokud bychom znovu zaměřili nepřátelské jednotky, transitovali bychom k okraji trychtýře a zahájili překvapivý průnik do vedlejšího časoprostoru. Přitom jsme se tam nesměli zdržet déle než hodinu.

Z Arkonu nepřišla žádná odpověď. Mé výzvy zůstaly nevyslyšeny. Posily i nový materiál jsem už v duchu odepsal.

Nakupily se další nepříjemnosti. Přišel kapitán Masal a hlásil mi: „Nové potíže, Vznešený. Zpráva od Feltifa. Kolonisté odmítají opustit své farmy. Tvrdí, že nemusí poslouchat rozkazy admirála flotily, že se drží zákonů říše. Nicméně v případě útoku proti planetě přislíbili, že zesílí posádky stanovišť impulzních děl.“

Zavřel jsem oči a zhluboka se nadechl. Přesně tohle jsem čekal!

„Oni nechtějí do podmořské kopule?“ zeptal se udiveně Tarts.

„Ne, pane. Bojí se vody a stísněných poměrů.“

Pochopil jsem. Kolonisté pocházeli ze suché planety. Voda pro ně byla v podstatě neznámým živlem. Tarts se mračil. Věděl jsem, že by kolonisty zahnal na dno moře klidně i násilím, protože jejich odmítnutí považoval za velezradu, ale bylo mi jasné, že nemá význam paličatě farmáře přemlouvat.

Obrátil jsem se na kapitána Masala: „Zavolejte Feltifovi. Ať osídlenec upozorní, že v případě přepadení ze strany neznámého nepřítele už nebude žádná evakuace možná. Pak budeme muset bránit planetu a na nic jiného nezbude čas. Ať si tedy kolonisté dělají co chtějí, ale já osobně se vzdávám odpovědnosti za jejich další osud.“

O pár minut později to bylo odvysíláno. Kapitán Feltif potvrdil příjem. Krátce nato mi bylo sděleno, že Rada kolonistů přijala mé rozhodnutí s uspokojením.

Musel jsem se smát. Co jiného? Jen jsem přikázal spojařům, aby tuto zprávu uložili do paměti počítače. „Možná že se nás jednou bude někdo ptát, proč jsme nechali zahynout deset tisíc farmářů.“

„Sedláků!“ opravil mě Tarts. „Hloupých, tvrdohlavých, namyšlených sedláků, co si nevidí na špičku vlastního nosu.“

Tím byl případ pro starého vesmírného vlka uzavřen. Byl jsem přesvědčen, že Tarts už pro záchranu kolonistů nehne ani prstem, a upřímně řečeno, ani já jsem na to už neměl chuť.

Domorodci na Larsafu III se zachovali podstatně moudřeji. Možná to bylo tím, že nás považovali za bohy. Mnohé z nich to mohlo zachránit - možná že všechny. Měl jsem je rád. Nevzpomínal jsem si, že bych si kdy předtím tak rozuměl s podvyvinutými bytostmi jako s těmito Atlantidany. Jednou budou určitě velcí a galakticky důležití. Nebylo mým úkolem předbíhat přirozený vývoj nebo ho snad urychlovat, ale chtěl jsem bránit domov těchto lidí.

Masal přišel do velínu. Nadiktoval jsem mu text vyhlášení války neznámému nepříteli a pak jsem tento text odvysílával v odstupu deseti minut. Jakmile se někde objevil typický trychtýř, poslal jsem tento text v podobě směrového paprsku přímo doprostřed podivného výboje. Více jsem toho nemohl udělat. Navíc byl útok na Kehenův člun přece jasnou bojovou akcí.

Podíval jsem se na hodinky a zvažoval, zda bych neměl na určitou dobu zrušit stav pohotovosti, aby si mí lidé mohli trochu odpočinout.

Náhle se stalo něco, s čím jsem nepočítal. Sotva poslední trychtýř zmizel, ani ne pět minut nato se ukázal další. I přes hrozící nebezpečí mě to fascinovalo. Výboj vyvstal ve zdánlivě prázdném prostoru, byl dlouhý a úzký, ovšem tak to vypadalo jen na první pohled, protože naše přesné přístroje naměřily, že trychtýř měl v průměru pořád ještě dobrých šest milionů kilometrů.

Mlčky jsme k němu vzhlíželi a pak zavyly poplašné sirény. Obrazovky nám ukazovaly sedm zelených bodů. Další přístroje hlásily jejich hmotové složení.

O deset vteřin později jsme už věděli, že máme co dělat s kosmickými loděmi útočníka. Udeřil jsem na tlačítko nejvyššího poplachu. Tři tisíce mužů na palubě TOSOMY vědělo, že jde do tuhého.

Pokud Neznámí tentokrát do našeho prostoru vyslali hned sedm jednotek, jednalo se zaručeně o stabilní trychtýř. Od této chvíle pracovaly automaty. Okrajová zóna trychtýře nebyla dál než devatenáct milionů kilometrů... Pak přišel

krátký dematerializační šok. Byl opravdu jen velmi krátký. Doprovodné jevy jsem sotva vnímal. Jenom jsem zaslechl podivné zakřivení strukturálních generátorů. Pak se mé smysly rozplynuly.

Kdosi rázně zatřásl mým pilotním křeslem. Trvalo jen chvíli a byl jsem opět při vědomí. Vypnul jsem automatické vibrační zařízení.

Ve velínu TOSOMY jako by začalo řádit tisíc bouří. Zbraně střílely v úžasném rytmu. Jakmile jsem začal znovu jasně vidět, všiml jsem si, že jsme transitovali přímo mezi těch sedm nepřátelských lodí. Protivník vypadal velmi zaskočeně.

Než jsem mohl vydat první rozkazy, na panoramatické obrazovce se rozzářila dvě atomová slunce. Z malých bodů se staly míče a z těch pak mamutí koule.

„Sestřel cíl čtyři, totální ztráty,“ hlásil počítač.

Stříleli jsme ze všeho, co nám zůstalo k dispozici. Pod vlivem dezintegrátoru se rozplynula další nepřátelská loď na molekuly a fluoreskující prach.

Tarts přepnul na ruční kontrolu. Všechno probíhalo tak rychle, že to lidský mozek už málem nevnímal.

Řítíli jsme se formací nepřítele a přímo před námi se otevřel rudý chřtán trychtýře. Už jsme se nedostali k dalšímu ničení protivníkových lodí.

Všiml jsem si ještě dvou explozí, vyvolaných zásahy z paluby křižníku PAITO, jenž letěl za námi. Protivník rázem přišel o pět ze sedmi lodí. Uvědomil jsem si, jak bezbranní proti nám jsou. Přirozeně že se ze svých porážek poučí, tak jak to dosud dělali všichni naši nepřatelé.

Náhle však přístroje ohlášily, že náš energetický ochranný štít absorboval zásahy hned tří termopaprsků. Výsledek však byl chudíčký. Proti křižníku jako TOSOMA si s nimi na nic nepřišli.

„Ho ho ho ho!“ chechtal se Tarts. „Mají mizerné ochranné štíty a ještě mizernější zbraně!“

Jeho nadšená slova se náhle ztratila ve strašlivém zavytí. Vlétli jsme do míst, které Kosol nazýval výbojovým polem. Kolem lodí se rozzářily plameny. Podle nich jsme usoudili, že venku existuje jemná rozptýlená hmota.

Vytí a ječení sílilo, čím více jsme se blížili k nejužšímu místu trychtýře. Pomocné agregáty TOSOMY běžely na nejvyšší kapacitu. Automaty vypnuly všechna méně důležitá vedlejší zařízení.

Na obrazovkách jsem viděl pouze rudou zář. Byla to opovážlivost nejvyššího stupně, co jsme právě prováděli. Po obou zbylých lodích nepřítele nezbylo ani stopy. Pravděpodobně se někam ukryly.

Hlášení z jednotlivých oddělení bylo na stovky. Tarts seděl v křesle vedle mě, jeho rty se pohybovaly, ale nerozuměl jsem mu ani slovo.

Ječení trvalo. Zatížení energetických ochranných štítů stoupalo. Automatika skafandrů nám sama nasadila na hlavy přilby a uzamkla je. Zároveň byly aktivovány helmové vysílačky.

Už jsem začal uvažovat, že jsme byli přece jen přespříliš odvážní, když vtom to vytí náraz ustalo. Zároveň zmizel žár kolem lodí a my jsme se dívali na veliké rudé slunce před námi.

Bylo to, jako bychom se vynořili v cizí sluneční soustavě po transici, ale zdání klamalo. Okamžitě jsem začal postrádat černotu našeho vesmíru. Tady bylo vše zahaleno do temně rudého hábitu, hvězdná konstelace vypadala naprosto cize a naše rychlost světla tu byla něčím neskutečným.

Letěli jsme k rudému slunci rychleji, než bylo únosné.

Slyšel jsem Tartsovy rozkazy. Jeho úkolem bylo vytáhnout bojovou loď z nebezpečné zóny. Naše materiální zaměřovače poukazovaly na tři planety v bezprostřední blízkosti. Vyhodnocení proběhlo rychle, vlastně rychleji, než jsem obvykle zažíval.

Pracovní zvuky našich pohonů narostly do neuvěřitelných hodnot. Věděl jsem, že Tarts nasadil poslední rezervy.

Za námi se blížil PAITO. Viděl jsem, jak byl i on stržen titánskými silami z původního kurzu. Když jsme míjeli tu rudou hvězdu, opět se kolem nás blýskalo.

Pak jsme ji minuli.

Hyperspojení s PAITEM se uskutečnilo natolik rychle, až jsem najednou věděl, že teorie různých rovin sedí. Vzali jsme s sebou totiž něco, co tady nebylo: svůj vlastní stabilní čas. Podle našich zkušeností jsme tím pádem byli dvakrát rychlejší než všechno v našem okolí.

Před námi se objevila rudá planeta. Letěli jsme tak rychle, až se mi zdálo, jako bychom se řítíli tisícinásobkem rychlosti světla. Přišel čas činů. Vyhodnocení běželo. Před námi ležel kyslíkový svět. Kupodivu šlo o číslo tři neznámé soustavy. Jakoby paralela našich vlastních poměrů.

Popadl jsem mikrofon: „Tady šéf flotily všem - energetická zaměření planety před námi prokazují, že tam jsou kosmické základny, obrovské elektrárny a podobná zařízení. Domnívám se, že půjde o pečlivě připravenou základnu nepřítele, který odtud podniká výpady do našeho časoprostoru. Zakročíme podle plánu, pak se rychle obrátíme a vrátíme se k trychtýři. Nikdo nebude čekat na druhého. Alespoň jedna loď se musí vrátit. V normálním prostoru už

nebudeme bojovat, ale vrátíme se rovnou na Larsaf III a připravíme obranu. Lze počítat s pronásledováním. Potvrďte...“

Velitelé mi porozuměli. Neměli žádné otázky. Nebylo v mentalitě mého rodu a mé civilizace; aby se v podobných případech zbytečně dlouho váhalo. Za pět tisíc let galaktické politiky jsme pochopili, že nejlepší obranou je útok. Byl jsem připraven podle toho jednat a ukázat nepříteli zuby.

Když jsme se blížili k planetě, přístroje zaznamenaly více než stovku větších objektů, které očividně vzlétaly do vesmírného prostoru.

Popadl jsem mikrofon: „Šéf flotily všem - nepřátelské jednotky startují k boji. Palba vějířovitá! Připraveni...? Tak do toho!“

Při takových akcích jsme toho nikdy moc nenamluvili. Mí muži tvořili sebraný tým.

Jakmile jsme se dostali do nejvyšších vrstev atmosféry nad planetou, zahájili jsme soustředěnou palbu. TOSOMA duněla jako zvon. Veškeré zaměřování cílů a rytmus palby stanovil a řídil počítač. Neviděli jsme, co se děje na planetě dole.

Oblétli jsme ji celou dokola za téměř šest minut a neustále jsme stříleli. Opravné manévry jsme neprováděli, bylo by to příliš nebezpečné. Naše stroje by to nemusely dlouho vydržet.

Sotva jsme se vrátili na výchozí pozici po obletu, všiml jsem si atomových hřibů a velkých spálených žhavých ploch na povrchu planety. Po druhém taktickém přeletu planety jsem TOSOMU obrátil. Major Eseka shodil celkem deset arkonských bomb.

Strašlivý řev impulzních zbraní konečně utichl. Vystřídaly ho zvuky vydávané pohonnými agregáty. Loď se celá chvěla. Už jsme toho nemohli moc riskovat.

„Kde je PAITO?“ zvolal jsem do palubního rozhlasu. Kapitán Masal se mi ohlásil ze zaměřovací centrály.

„Vrací se od severního pólu, Vznešený. Ještě střílí, patrně objevil menší jednotky. Stroje má nepoškozené, stejně jako my. Konec.“

Oddech jsem si a obrátil se na Tartse. Velitel mé vlajkové lodi se usmíval. Pak jsem ve sluchátkách uslyšel jeho vlídný, hluboký hlas: „Myslím, že už se neodvážím unášet nevinné osídlence a střílet na strážní čluny! U Arkona, s kým jsme to vlastně bojovali? Jsou to duchové, roboti, nebo to je jenom sen? Proč využívají přírodního úkazu pro své špinavé triky? I kdybys mi to nedovolil, odletím na Arkon a požádám o novou flotilu. Nějak ji seženu...“

„Kdyby nebylo Metanů, pak ano,“ odpověděl jsem unaveně, protože jsem pocítil výčitky. Jednal jsem správně? Kdo byli ti Neznámí?

Před námi se opět vynořila propast trychtýře. Vlétni jsme do něj rychlostí světla, ale tentokrát už k našemu překvapení nedošlo k efektům jako předtím. Jenom se zdálo, jako by nás nějaké neviditelné síly brzdily. Ze strojovny přišlo hlášení:

„Let zpomaluje na 123 kilometry za vteřinu, hodnota zůstává konstantní. Dotaz: Musíme vstříkovat podpurnou hmotu?“

„Ihned jsem to přikázal, i když jsem. dobře věděl, jak tím naše stroje zatížím. Za námi se přiřítíl PAITO. Inkar se zatím ještě nehlásil.“

Trvalo snad celou věčnost, než nás trychtýř propustil ze své moci. Když jsem se obracel k Tartsovi, od zaměřovačů přišlo další hlášení: „Výbojové pole zmizelo. Žádné energetické výkyvy!“

Střízlivost tohoto hlášení mě přinutila vytrést oči. Tarts zbledl. Kosol se potil. Podíval se na hodinky.

„Podle vlastního času jsme tam byli něco přes pětadesát minut,“ řekl.

Podle vlastního času! Tohle mě málem připravilo o rozum. Jak to, že pole už vyhaslo? Věděli jsme, že bude nejméně tři hodiny stabilní. Copak jsme se zrovna teď stali svědky anomálie nebo protivníkových mylných výpočtů? Nebo našich pětadesát minut pro protivníka znamenalo pětadesát dní či týdnů?

Pohnul jsem se a vzal do ruky mikrofon.

„Masale, rychle zavolej Atlantidu! Rychle Feltifa! Musím vědět, co se tam...“

Nemusel jsem nic vysvětlovat dál. Přišlo nouzové volání flotily: „Kapitán Feltif pro velitele flotily. Jsme ztraceni. Pět střeleckých stanovišť zničeno, časoprostorová fronta je rychlá a velmi hustá. Polovina kolonistů už byla unesena. Stahujeme se s domorodci do pralesa a do hor. Útočí asi stovka nepřátelských lodí. Stabilita planety klesá. Vypadá to, jako by časoprostorová fronta nesla i silné magnetické pole, které mění rotaci Larsafu III. Kde jste? Volám vás už devět dní! Arkon neodpovídá. Konec zprávy, opakujeme ji každé tři minuty.“

Všichni to slyšeli. Stál jsem tam, jako by mě polili vařící vodou. Tartsova tvář se podobala zkamenělině.

„Útočíme, rychle, děj se co děj!“ slyšel jsem sám sebe.

Riskovali jsme krátkou transici, ale když jsme se vynořili z hyperprostoru, ocitli jsme se uprostřed svazku sto padesáti nepřátelských lodí.

Žádná z nich nebyla velká jako TOSOMA a jenom dvě by obstály ve srovnání s PAITEM.

Přesto byla naše akce už od první chvíle odsouzena k porážce. Už jsme se nedokázali probít. Hned po prvních zásazích se prolomil ochranný štít PAITA. Loď kapitána Inkara vmžiku explodovala pod palbou šedesáti lodí.

Toto neštěstí se stalo v blízkosti oběžné dráhy Měsíce. Má loď v té době plula na noční straně koloniální planety. Žhavá koule explodujícího PAITA zaplňovala obzor a přinesla den i na odvrácené straně.

V našem energetickém ochranném štítu zuřily neuvěřitelné síly. Byl jsem si jist, že zánik PAITA způsobil zničení a vzplanutí nejméně sedmi desítek lodí nepřítele. Neznámí očividně netušili, co se stane, když vybuchne arkonidský křižník.

Ale učili se rychle!

TOSOMA, která se právě nacházela v křížové palbě asi osmdesáti jednotek, byla najednou volná. Nepřítel dostal trpkou lekci. Rychle se stáhl o tři miliony kilometrů zpátky, aby mohl nabrat dech, a znovu zahájil palbu.

Tajemní z druhého časoprostoru se dobře zastříleli. Musel jsem vypnout automatiku a, provádět úhybné manévry vlastnoručně.

Ovšem marně! Už pět minut po prvním kontaktu s nepřítelem byly naše energetické ochranné štíty proraženy několika termopaprsky. Ve strojovně propukl požár. Šest ze čtrnácti dosud funkčních pohonných agregátů vypadlo. Pancéřování TOSOMY muselo samostatně zachycovat všechno, co na nás nepřítel vyslal.

Byli jsme v koncích. Naše manévry vypadaly těžkopádně a daly se snadno odhadnout. Už jsme ztratili všechny své výhody. Atomové zbraně z našich děl zničily čtyřiatřicet cizích objektů. Zůstalo jich však nadále dost na to, aby nám ze života udělaly peklo. Krátce před rychlou transicí jsem vydal rozkaz, aby si všichni členové posádky oblékli arkonidské kombinézy. Pomocí nich bylo možné létat, protože měly zabudovaný antigrav, být neviditelný díky deflektoru a zůstat ve spojení s okolím, a to nepočítám další vymoženosti.

Umělá atmosféra lodi, kterou jsme rychle nastavili, neobsahovala kyslík, takže jsme se rázem zbavili požáru ve strojovně. V dalších prostorách lodi však stejně pořád hořelo.

Počítal jsem s tím, že pokud plameny zasáhnou vysoce citlivé katalyzační pohonné látky, nepřítel zažije ještě silnější explozi než před chvílí. Speciální nádrže, které byly schopny absorbovat teploty až do padesáti tisíc stupňů, však zatím vydržely.

Šedesát procent videofonních spojení vypadlo. Mohl jsem se dorozumívat už jen pomocí vysílačky.

Tak se stalo, že se moje vlajková loď v nejvyšších vrstvách atmosféry třetí planety podobala doruda rozžhavenému slunci. Nedbal jsem na to a tvrdošíjně jsem si to mířil dolů k povrchu. Pancéř naší lodi vydržel hodně a klimatizace ještě stále fungovala.

Přesto mi však bylo jasné, že už nemáme šanci. Proto jsem udělal, co by udělal každý velitel, který si je vědom své zodpovědnosti. Musel jsem zachránit, co se dalo, a později se pokusit přivolat pomoc z domova.

„Kurz je stanoven, Atlantis se nachází v letové zóně,“ uslyšel jsem hlas prvního důstojníka.

Měl jsem v úmyslu přistát s rozbitou TOSOMOU poblíž Atlopolisu, pokusit se tam bránit ze země a pak své lidi nějak dopravit do podmořské kopule.

Letěli jsme ve výšce jenom jednoho sta kilometrů nad pralesní východní zemí, kde žili černí, mimořádně primitivní domorodci. Krátce nato se objevily vlny oceánu a pobřežní hory Atlantidy.

Slyšel jsem Tartsovo zaklení. Nad rychle se blížící zemí rostly odporné atomové hříby. Nepřítel patrně dobře věděl, kde na této planetě najde obranná postavení.

O chvíli později se ozvaly naše zaměřovače. Pět kosmických lodí přistálo blízko pobřeží.

Vydal jsem rozkazy zbraňovým důstojníkům. Mocná TOSOMA se chystala naposledy udeřit.

„Oni si snad namlouvají, že moje loď docela zchromla?“ řekl Tarts do vysílačky v přilbě. Jeho hlas zněl velice klidně.

Další dorozumívání bylo znemožněno zaduněním palubních zbraní. Pět nepřátelských lodí, které stály dole pod námi, téměř naráz explodovalo.

Zasténal jsem, když jsem na monitorech spatřil hlavní město. Rozlehlé prostranství bylo jeden jediný kráter. Z budov Atlopolisu zůstaly doutnající ruiny. Krajinou se táhly kilometry drah po zničujících termopaprscích.

V místech, kde původně stály naše impulzní zbraně, se nad krajinou vznášely hrozivě temné atomové hříby. Kapitán Feltif už neodpovídal. Věděl jsem, že mé pozemní jednotky už neexistují. Nedokázal jsem si představit, co se stalo s kolonisty.

Hluboko ve vesmíru mezitím vyvstávala další hladová časoprostorová fronta. Poznali jsme to podle charakteristického zbarvení hvězd a podle chvění atmosféry. Protivník zaútočil i prostřednictvím přírodních sil.

Tarts řídil TOSOMU už jen ručně. Automatické pomocné přístroje zkolabovaly, spojení se strojovnou umlklo. Ve velínu stoupala teplota. Venku muselo převzít vládu pravé peklo.

Provedl jsem, co jsem si předsevzal. Bojový křižník musel zůstat ve vzduchu tak dlouho, dokud roboti neotevrou vstupy do podmořské kopule.

Z bezpečnostních důvodů tam byla vytvořena individuální impulzní kontrola. Existovali jen tři Arkonidané, před nimiž se brány kopule otevřely. Nezvaní hosté by se nejen nedostali dovnitř a museli by bezradně plout kolem dokola, ale kopule by na ně automaticky i zaútočila.

Povolení ke vstupu měli kapitán Feltif, šéfmateřmatik Kosol a já.

Musel jsem se tedy rychle postarat, aby Kosol s roboty otevřel kopuli, a zatímco se o to snažil, musel jsem s TOSOMOU bránit okolí, abych pak po bleskovém přistání dostal své muže do bezpečí. Dalo se předpokládat, že nepřítel podmořskou kopuli nezná.

Pomocí dosud fungujících antigravových polí zůstal křižník ve vzduchu nad zničeným kosmodromem. Moje helmová vysílačka byla ještě v pořádku. Stiskl jsem tlačítko ovladače.

„Atlan pro šéfmatematika Kosola. Případ ‚záchrana‘ nastal. Opust’ svou stanici, přistaň s letounem a otevři tlakovou kopuli. Kosole, volám Kosola, ozvi se!“

Hned v následující vteřině přišla odpověď. Na drobné obrazovce před očima v přilbě se vynořila tvář mladého důstojníka.

„Poručík Einkal, Vznešený, hasičská jednotka osmnáct. Šéfmatematik Kosol padl, počítačové oddělení hoří. Všechny vstupy uzavřeny. Vedlejší prostory také hoří. Stále nám sem totiž proudí čerstvý vzduch. Konec.“

Nahlas jsem zařval. Těsně vedle mě upadl Tarts i se svým křeslem.

„Rychle ven z lodi, admirále!“ křičel na mě. „Ven, rychle ven! Přebírám ochranu. Budu ti krýt záda. Otevři kopuli a dej mi pak zprávu, že mohu přistát. Tak už běž, nač ještě čekáš?“

„Já..., neopustím loď před posádkou...,“ odsekl jsem.

Tarts se smutně pousmál. Byl nekonečně klidný.

„Dám tě prostě vyhodit. Jsi povinen zachránit své muže. U řízení lodi tě nepotřebuju, kromě toho ani nelze vydávat žádné další taktické příkazy. Otevři kopuli, Atlane! Kosol padl a Feltif je pohřšován. Za půl hodiny tu bude časoprostorová fronta, a pak odtud veškerý život zmizí do vedlejší dimenze. S jejich křižníky si poradím. Mám určité zkušenosti... Ale ty už konečně vypadni!“

Poslední slova zařval. Dva těžcí bojovní roboti si to namířili ke mně. Poručík Cunór jim dal rozkaz. Vytrhli mě z křesla a násilím mě vyvekleli z velínu. Tarts se přitom musel nahlas smát.

„Budeme čekat na tvůj signál. Třikrát ‚Atlan‘ ve slovech nebo impulzech. Pak budu riskovat přistání. Jdi, příteli, a nezapomínej, že upřímně uctívám tebe i tvou rodinu.“

Přede mnou se otevřelo kulaté víko transportního zařízení. Byla to metr silná, rovná roura, která ve vzdálenosti čtyř set metrů končila v automatické výpustní komoře. V podstatě nouzový východ...

Ještě jsem něco namítl a pak už jsem zapadl dovnitř.

Stlačený vzduch proměnil mé tělo v živý projektil. Tyto nouzové východy nebyly dvakrát pohodlné, nicméně byly praktické. Přistál jsem v měkkých vzduchových polštářích výpustní komory, ale hned nato jsem se musel krýt a podržet si hlavu, protože za mnou přiletěl poručík Cunór, kterého roboti také odtransportovali.

„Postavím vás před válečný soud!“ křičel jsem vzteky bez sebe a popadl jsem ho za ramena.

Pochopitelně že jsem svou hrozbu nemohl uskutečnit. Otevřely se velké pancéřové dveře a další náraz stlačeného vzduchu nás vymrštil do otevřeného prostoru.

Stiskl jsem tlačítko letového agregátu. Zabzučel mi na zádech jako moucha.

Antigravová automatika stabilizovala můj let, a pak už jsem musel jenom dávat pozor, aby se rozběhl pulzátor. Za mnou letěl poručík Cunór. Patřil k nejdůležitějším důstojníkům vlajkové lodi. Přirozeně že mu Tarts přikázal, aby mě na mé těžké cestě doprovázel, to bylo jasné.

„Hodně štěstí!“ ozvalo se mi v přilbě. Na maličkém monitoru se objevila Tartsova tvář. „Můžu letět? Máme tady nějaká nová záměření.“

„Ještě si promluvíme,“ řekl jsem už o něco klidněji. „Obávám se, že jsi vůči mé osobě překročil své pravomoci. Připrav se na pěknou polízanici, kamaráde!“

Velitel se jenom zasmál. Pak už jsme se s poručíkem museli starat sami o sebe, protože nás Tarts s TOSOMOU opouštěl a v bezpečné vzdálenosti pak zahájil palbu na dalšího nepřítele. Když zmizel z dohledu, Cunór zamyšleně poznamenal: „Vysoká gamaradioaktivita, Vznešený! Naši přátelé pracují se staromódními jadernými hlavicemi.“

Sotva domluvil, odkudsi se ozvalo typické hučení agregátů kosmické lodi. Pak se přes nás přehnal rozzářený oblak a jako ohnivá smrt se řítí ke zmučené zemi. Mé úřední sídlo bylo nenávratně zničeno. Viděl jsem jenom kouřící trosky. Široko daleko jsem nespatrił ani živáčka. Takže se tudy už jedna časová fronta prohnala a nasála do sebe vše, co se hýbalo. Zůstaly jenom rostliny, ty však byly z drtivé většiny zničeny atomovou zkázou.

Vznášeli jsme se těsně nad spálenou zemí, oblékli jsme trosky Atlopolisu a namířili si to nad otevřené moře.

Teprve tam jsem si všiml, jak je oceán rozvířen orkánem... Ale pak jsem si uvědomil, že to způsobila některá z bezpočtu kosmických lodí, protože po chvíli se hladina opět uklidnila, i když to byl jen relativní a dočasný klid.

Poloostrov před přístavem nebylo vůbec vidět.

Západně od nás se země rozpoltila. Staré vyhaslé vulkány otevíraly svá stařecká ústa a chrlily smrt.

Zlověstné dunění v těchto končinách vycházelo ze sopek, nikoliv z lodí nepřátel.

„Země se potápí!“ vykřikl vyděšeně Cunór.

Teprve pak jsem si všiml, že je to pravda. Povrch planety se chvěl. Bylo to nejrozsáhlejší zemětřesení, jaké jsem kdy viděl.

Vnitřní přístav už byl úplně zaplaven. Z moře se blížily obrovité vlny, jako by chtěly celou Atlantidu za pár minut zhltnout.

Přistáli jsme nedaleko skalních výběžků, do nichž jsme před časem zabudovali podzemní bunkry. Jakmile jsem otevřel první dveře, voda mi zaplavila nohy. To však nevadilo. Byla tam připravena malá ponorka.

Cunór ji nastartoval. Ponorka patřila k flotile a byla určena nejen k činnosti pod hladinou, ale i v nepřístupných bažinatých terénech. Vlastně to byl speciálně upravený kluzák pro všechny případy.

Snažil jsem se dovolat na palubu TOSOMY. Podařilo se mi to hned. Slabé impulzy mé helmové vysílačky byly zachyceny a mnohonásobně zesíleny výkonnými přístroji ve spojové centrále.

„Na palubě jsme všichni v pořádku,“ odpověděl Tarts. „Provádím úhybné letové manévry a občas taky udeřím. Jak jsi daleko?“

„Právě sestupujeme. Opatrně, zdá se, že se ostrov potápí. Zaregistrovali jsme silné zemětřesení.“

„Tahle planeta šílí. V Západním oceánu vystupuje z přílivu celý nový kontinent. Mění se osy planety. Dojde k obrovským záplavám. Konec.“

Když jsem za sebou zavíral kryt malé ponorky, už nás ty obrovské vlny málem vyplavily ven z bunkru. Podmořský kluzák tančil chvíli na vlnách jako krabička zápalek. Pak Cunór mlčky ukázal k východu.

Potlačil jsem zděšené zvolání, když jsem spatřil mocnou časoprostorovou frontu. Musela mít rychlost deseti tisíc kilometrů v hodině. Zároveň mi došlo, že jsme tajuplným posunem času ztratili asi devět dní. Zřejmě už došlo k opozici druhé a třetí planety, která vyvolala přesah časoprostorů.

Katastrofa se tiše blížila. Byla to typická fronta, která uchvacovala vše živé.

Cunór pohnul přepínačem ochranného pole. Kluzák se ponořil. Padali jsme ke dnu jako kámen. Teprve padesát metrů pod hladinou se běsnění živlů poněkud utišilo. Přesto však přišly tak silné tlakové proudy, až jsem se začal obávat o stabilitu ochranného štítu ponorky.

Rozzářily se infrareflektoři. Hledali jsme podmořskou kopuli, kterou tu zřídili Feltifovi muži. Navštívil jsem ji zatím jenom jednou, aby impulzní detektory zaznamenaly frekvenci mých mozkových vln.

Věděl jsem, že někde tady v hlubině začíná masivní skalní plošina, která zvolna klesá. V té byly zakotveny základy kopule.

Ale skalní plošina nikde! Cunórova tvář ztrácela barvu. Jeho myšlenky jsem mu odečítal přímo z vyděšených očí.

„Dolů!“ přikázal jsem nekompromisně, „půjdeme ještě níž. Nemůže být zničena. Je ukotvena arkonidskou ocelí a byla vyrobena termálním vstřikováním. Chtěl bych vidět přírodní sílu, která by ji dokázala rozbít!“

Cunór rezignovaně přikývl. Myslel jsem na muže z TOSOMY, kteří se teď museli nacházet v hrozné situaci. Vzdal jsem se posledního vnitřního odporu a zavolal přímo počítač podmořské stanice. Ohlásil se mi okamžitě.

Zachytil nás pomocí naváděcího paprsku a pak nás táhl do hlubiny. Když jsme konečně spatřili obrysy namodralé zářící základny, byli jsme už jedenáct set metrů hluboko. Mořské dno stále klesalo a klesalo.

Pak proběhla identifikační kontrola.

„Vstup povolen, Vznešený,“ ozval se po chvíli neosobní hlas počítače ve vysílače.

Bez vyzvání nás pak zachytil další tažný paprsek a úžasnou rychlostí nás stáhl do tlakového vstupu. Netrpělivě jsme naslouchali tichému bzučení vodních pump. Když se přetlaková komora vyprázdnila a naplnila vzduchem, přikázal jsem Cunórovi: „Počkej tady! Budu muset na chvíli ven, abych zavolal TOSOMU. Tady z hloubky to není možné. Kopule nemá hypervysílačku.“

Ve vstupu se objevil robot. Podobal se Arkonidanům. Byl oblečen do plastického oděvu. Jednoduše jsem kolem něj proběhl a utíkal nahoru na programátorské stanoviště.

Venku běsnily živly. Hlasitý pracovní zvuk energetické stanice mi dokazoval, že centrální počítač vyrovnává tlak pomocí ochranných štítů. V základech kopule to povážlivě skřípalo. Tlak zemských mas, vyvolaný zemětřesením, musel být úžasný.

Podmořská základna se zničehonic otřásla, až mě to srazilo k podlaze. Potácivě jsem vstal a doplazil se k ovládacímu panelu. Počítač mě i v této děsivé situaci přivítal svým obvyklým: „Vítej, Vznešený!“

Mlčky jsem vypnul individuální zábranu a stáhl páku otevíracích impulzů vysílačky. Tím jsem udělal všechno pro to, abych mohl opustit kopuli.

Aniž bych se počítače zeptal na něco dalšího, běžel jsem zpátky k výstupu. Cunór netrpělivě vyčkával.

„Už dva tisíce metrů hloubky,“ hlásil překvapivě klidně. Nebral jsem na to ohled. O chvíli později jsme už byli zpátky ve vodě. Z ponorky se nám nabízel pohled na odporně rudé žhnutí podmořských erupcí. Tento svět zanikal! Staré kontinenty odcházely a z mořských temnot se nořily nové.

Potřebovali jsme deset minut na to, abychom dospěli na hranici bezpečné zóny. Nad ni jsme už nesměli jít, protože pak by nás už mohla zhltnout časová fronta nepřítelů.

„Rychlost fronty byla vysoká, Vznešený,“ řekl Cunór. „Podle mě nás už asi minula.“

Vsadil jsem všechno na jednu kartu a začali jsme stoupat k hladině.

Časová fronta byla doopravdy pryč, ale nahoře nás čekala tak strašlivá bouře, že se náš podmořský kluzák stal bezmocnou hračkou rozdivočelých vln.

Nechali jsme se dvě hodiny natrásat. Mezitím jsem silnou palubní vysílačkou bez ustání vysílal signály. Vysoko na nebi za hustými mračky něco svítilo, ale slunce to být nemohlo, protože v těchto místech obvykle nestálo.

Mohla to být jediná věc.

Záře explodující kosmické lodi. Ale nechtělo se mi uvěřit... Kromě toho se k nám blížila další časová fronta. Vydal jsem rozkaz k novému ponoření. Mí přátelé už nežili.

Za deset minut jsem měl být klinicky mrtev. Ležel jsem klidně a uvolněně na měkkých polštářích a naslouchal tiché hypnohudbě. Nad hlavou mi visela impulzní helma pulzátoru. Můj obvyklý životní rytmus se zvolna zpomaloval a směřoval k nulové hodnotě.

Zaposlouchal jsem se do hypnotizujících tónů. Bylo na čase, abych se stáhl do absolutního klidu hlubokého spánku, pokud jsem z toho všeho neměl zešlehat. Stal jsem se nejosamělejší bytostí této planety.

Trvalo téměř čtyři měsíce, než se živly uklidnily natolik, abychom mohli pomyslet na vynošení.

Pak jsme zahájili dlouhé pátrání.

Neobjevili jsme však žádného Arkonidana, a ani jediného domorodce. Feltifovy hrady a obytné pyramidy sice ještě stály, ale lidé z nich zmizeli.

Mé a Cunórovo zoufalství nás hnalo z místa na místo. Občas jsme přece jen na nějaké projevy života narazili, ale byly to tak úděsně primitivní formy, že jsme na kontakt s nimi hned zase rychle zapomněli.

Barbaři na ledovém severu zůstali uchráněni. Jen naši skutečně inteligentní Atlant'ané a kolonisté západu i východu to nepřežili. Buď zahynuli při zemětřesení, nebo v boji, anebo je spolkla časová fronta.

Šest měsíců jsme hledali, vysílali, znovu hledali a opět vysílali. Na Arkonu na nás patrně úplně zapomněli. Nenahraditelné technické vybavení Atlantidy bylo nepřítelem zničeno. V kopuli jsem měl jen slabou vysílačku, pomocí níž bych se nikdy v životě nemohl dovolat až domů. Teď jsem litoval, že jsme tu nedali zabudovat něco silnějšího. Tenkrát se nám to však zdálo zbytečné. Kopule měla být jenom obydlím na krátkou přechodnou dobu. K čemu tu zabudovávat velké složité přístroje, když už tu beztak zbylo dost málo místa? U evakuačního bunkru se kladl největší důraz právě na prostor, aby se tam vešlo co nejvíce lidí.

V našem trojživelném kluzáku jsme přelétli všechny kontinenty. Tvář třetí planety se proměnila. Vznikala nová moře a velké ostrovy se potápěly. Patřila k nim i Atlantida, z níž nad vodou trčelo jen pár ledových horských vrchů.

Naše základna se v hloubce téměř tří tisíc metrů konečně uklidnila.

A nakonec, jen krátce předtím než jsem se rozhodl vzdát veškeré další pátrání po pohřešovaných, byl poručík Cunór zabit stupidním jeskynním primitivem. Utloukl Cunóra pěstním klínem. Stál jsem nad hrobem svého posledního přítele a slzy mi tekly proudem. Byl jsem k smrti unaven a vyčerpán. Byl jsem nekonečně zoufalý.

Poslední opatření, ke kterému jsem se odhodlal, spočívalo v jiskřičce naděje, která mi zůstala. Jednou se přece někdo musel začít zajímat, co se stalo admirálu Atlanovi! Jednou se snad přece někdo zamyslí nad signály, které krátce před svým koncem odvíšlal PAITO! Arkon přece nebyl mrtvý!

Díky podobným úvahám jsem na nejvyšším vrcholku ostrovních hor namontoval vysoce citlivý přístroj, který reagoval na strukturální otřesy transituujících lodí. V takovém případě by byla moje podmořská kopule informována, což by znamenalo i mé probuzení z komatického spánku.

Raději jsem hranici spánku stanovil na pět set let. Doufal jsem však, že se mí kamarádi objeví dřív, i kdyby to měl být zase jenom nějaký ubohý kurýrní křižník.

Uklidněn jsem se vrátil na lůžko. Bylo by nesmyslné čekat v bdělém stavu. Hluboký spánek v podstatě negoval čas a můj detektor byl spolehlivý.

Byl jsem ospalý. Vedle stál můj osobní služební robot. Mohl jsem si s ním povídat.

„Jak dlouho ještě, Rico?“ zašeptal jsem.

„Hned, Vznešený, hned dojdeš svého klidu,“ odpověděl robot. Tentokrát mi ten naprosto suchý, věcný tón jeho hlasu ani nevadil.

Před očima mi kroužila ohnivá kola. Najednou jsem spatřil Tartsovu vrásčitou tvář. Povzbudivě se na mě usmála. Pak přišel Irikar, za ním Cunór, Kosol, Cerbus a všichni přátelé, které jsem vehnal do náruče smrti.

Chtěl jsem vykřiknout, ale už to nešlo.

Proč jsem vlastně bránil tenhle svět? Proč jsem to jen udělal?

„Rico, myslíš, že z těch barbarů jednou budou inteligentní bytosti?“

„Uvolni se, Vznešený. Čas běží!“

Čas! Podcenil jsem ho. Nerespektoval jsem krutou realitu. Ti, kteří přijdou po mně, nesmějí udělat stejnou chybu jako já. To jsem odpřisáhl sám sobě i svému rodu.

Někdo zpíval. Měl příjemný hlas. Pozorně jsem naslouchal a zapomínal přitom na mučivé bolesti hlavy. Dlouho, hodně dlouho jsem mu naslouchal.

Když jsem otevřel oči, těsně vedle mě seděl mladý muž tmavé pleti.

„Home, home on the ranch,“ zpíval vmlouvavým barytonem. Dále vpředu stál snědý důstojník s označením administrativního vádce. Mladík stále zpíval. Náhle jsem věděl, kdo to je. Byl to poručík Fron Wroman a patřil ke štábu pozemského superobřího křižníku DRUSUS.

Potom kdosi poznamenal: „Vzpomínám si, že hudba a zpěv působí na bytosti tvého druhu blahodárně.“

Pomalu jsem se zvedl. Zvolna mi docházelo, že jsem vyprávěl...

Perry Rhodan se na mě usmál. Reginald Bull mi podával něco k pití. Přitom zamyšleně poznamenal: „Barbaři na Larsafu III se přece jen vyvinuli, admirále. Nebránil jste Zemi zbytečně. A ti, kteří přišli po vás, už stejnou chybu neudělají.“

Mlčky jsem přikývl. Bylo těžké začít najednou znovu přemýšlet a vymanit se z vlivu vzpomínek.

Chvíli mi dali pokoj a pak se Rhodan zeptal: „Tvé poplašné zařízení tenkrát nefungovalo?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Bylo v pořádku, ale žádné lodě nepřiletěly. Probouzel jsem se v odstupu pěti set let. Vždycky jsem se podíval nahoru, ale Pozemšťané ještě ani zdaleka nepokročili tak, jak bych si přál. Abych unikl osamělosti, pokaždé jsem se ponořil zpátky do kopule. Když jsem se probudil po jedenadvacáté, existovala na Zemi velká říše, kterou nazývali římskou. Probudil jsem se bohužel trochu pozdě. Řeckou kulturu jsem zaspal. Od té doby jsem zůstal nahoře, ale ještě pořád jsem neměl možnost vyrobit kosmickou loď. Musel jsem na to dlouho čekat, Perry!“

Stroje DRUSUSU se rozběhly. Zvedl jsem hlavu.

„Nádherný zvuk, téměř stejně krásný jako Wromanův hlas!“ poznamenal jsem. „Byl to dobrý nápad, nechat ho zpívat. Miluju tu prastarou píseň. Zpívali ji v Americe. Ale už to je dlouho.“

DRUSUS startoval. Umělá planeta Poutník se ztrácela. Přitom jsem si pevně předsevzal, že lidem co nejpřesněji vysvětlím své chyby. Možná že se z nich poučí. Kromě toho jsem teď už taky věděl, proti komu jsem před deseti tisíci lety bojoval.

Tajemní ze sousedního časoprostoru dostali od lidí jméno Druufové. Podíval jsem se k Rhodanovi. Klidně seděl ve svém křesle před palubní deskou kosmického giganta.

Tentokrát bych už nemusel čekat na přísun zásob a lodí! Tento muž, jehož dávní předkové kdysi utloukli mého druhu, požaduje odplatu - odplatu za útok, který kdysi v dávnověku málem zničil jeho mateřskou planetu Zemi.

Tiše jsem se stáhl zpět. Fron Wroman mi s úsměvem zamával.

„Transice za deset minut, pane,“ zvolal nahlas. „Pak už budeme zase doma.“

„Doma...“ Jak to znělo! Vychutnával jsem zvuk tohoto slova. Pancéřové vstupy do velínu se automaticky otevřely. Na prsou mi tloukl aktivátor buněk. Dělal přesně to, co mi Neznámý slíbil.

Nechal jsem je o samotě, tyhle malé, roztomilé barbary. Takže se opravdu vyplatilo bránit Larsaf III. Přece jen jsme planetu zachránili.

Vyplatilo se to!